

Содржина

1. Судбината беше Тајна
2. Кој Сум Јас
3. Агонија
4. Вистина е, Нема граница
5. Додека легнуваше тишината
6. Заод на Копнежи
7. Изгубено писмо
8. Кажав што имам да кажам
9. Како да станеш Сонувач
10. Кога Љубовта ќе стане Омраза
11. Ги собрав спомените
12. Можев и да премолчам
13. На кого сега да му ги доверам моите соништа
14. Навистина разберете
15. Нека Биде Така
16. Нема повеќе и што да се крие
17. Повторно Враќање
18. Под самиот свод на небото
19. Посеав нов Живот
20. Празна Ноќ
21. Предание
22. Пусто Човечки Останало
23. Распливнато Ехо
24. Се случува понекогаш да не е така
25. Си бил еднаш еден Човек
26. Сопствено Постоење
27. Тајна Временска
28. Химната на Вечна Слава
29. Црни Пратеници на Судбината
30. Патував во Чудните Сказанија
31. Сега поинаквва ли си
32. Колебливи Чекори
33. Сатанаилски Кикот
34. Потемнети Небеса
35. Не сум Злодеј
36. Еј, гавране
37. Гневен осаменик
38. Ислушајме и потоа проколните
39. Сонот го изгубив

40. Ако не исчезнам
41. Аште умеам да молвам
42. Не Брзајте
43. Ранет Орфеј
44. 'Рѓа на Животот
45. Деновите на Киселите Дождови
46. Одарот на Љубовта
47. Еден ден
48. Не те разбирам
49. Животот од вчера,и животот од утре
50. Модра Празнина
51. Нека ти е простено.
- 52.Повторна Агонија
53. Верувале вие или не
54. Јас малку поверував во ова...а Вие..
55. Писание
56. Само Претпоставка
57. Секогаш ти зборував за Бескрајноста
58. Такви се Преданијата
59. Некој ме нарекуваат Темен Евангелист
60. Само чекорам во загатливиот бескрај
- 61.Зарем
62. Безлично Поетско Племя
63. Ако е тоа Судбина
64. Паганска Молитва на Заборавот
65. Децата на Мракот
(којзнае можеби пагани децата биле)
66. Бела Пустина
67. Ветришта мои немирни
68. Вечерва или во Мугрите
69. Во тишинава знам
70. Воскликот на душата

Судбината беше Тајна

Паметам,кога пробуваше само со врвовите на прстите,додека поминуваше низ косата да ги доприш моите мисли,брзо дишеше,Божем заљубено,со мали искри во здивот,наоколу малку љубоморно воздивнуваше темнината,кутрата таа,незнаеше тогаш за целиот собран скрб во мојата душа,но сепак слушаше како полека испарува врелината од твоите клепки,ако е малку утешение од се ова,тогаш во тие мигови бегав во височините,гниежот кој беше насекаде околу нас ме бркаше,..еднаш,една малку чудна жена кажа патем,тревите лекуваат се на земјата тука..ја прашав со рапав здив,дали и гревот го лечат..замолчи...но ајде пробувам вака да се распливам како магла,сакаќи така да затворам некоја врата од минатото..ете гледате,и вие скрбно се насмевнавте..ако само смејтесе,,ова е буништето на секојдневието,и се тука е со преодна слава..не е тешко да се претпостави дека сакав да се сетам на таа жена,но кога ќе го направам иднината замолкнува..но молчи и нејзиниот грев,или гревови,наслушнуваат и исчекуваат..или да ја пизмам..но немам минато за тоа да го правам,ни пак нешто вредно во тоа минато..сега ја почитувам само земјата,барем таа нема да ме изневери...ако ги чува поскоците во пазувите,нема да ме касни и со отров да меполни...нема..напати е таа пепелница,или иловица,или калишта дарува..ама..да,ама земјата е светителка и Божји гласник..и на неа се сите вериги на животот..можеби и затоа ја љубам..гледате се разбудив,а повторно на името не се сеќавам..всушност денов е со многу блажина,овде онде кристалите на сонцето се редат да блеснат..и пак,вие смејтесе..и прашајтеме,зошто сето ова го кажав..зошто како пред три дни,не буричам по небесата,бараќиги младите свезди...а на кого да му глаголам,пород немам свој..болката е во мене од тоа..ќе одам повторно да ја сакам земјата и сите нејзини врвици..за мене судбината беше Тајна која никогаш не ја открив..

Кој Сум Јас

Каде и да тргнеш,сказалката на компасот секогаш ќе биде свртена кон Север,така и со животот,оди на која сакаш патека,оди воден од сопствениот Срце и разум.тие секогаш нека бидат главни Водилки..да нека бидат водилки,и не доаѓај во судир со нив,зошто којзнае каде и каков ќе биде крајот на се..

Лесно е да се биде Посматрач,уште полошо само нем посматрач,тешко е да се биде Патник,но уште потешко скитник на сите патеки..изборот е сопствен..

Честопати,додека одиме,или стоиме на место,си го поставуваме прашањето што буквално секој Човеч барем еднаш во животот си го поставил..Кој Сум Јас..прашање кое секогаш води до одговорот само ако си смирен и внимателен.

Тоа Јас е само субјективно,во Стварноста не постои,но ако веќе сте решиле да го создадете,тогаш е тоа Јас е нешто ситно,мало,Стварноста е многу поголема од тоа Јас,во таа стварност постои многу повеќе од птица,многу повеќе од река,многу повеќе од Планина,многу повеќе од една Галаксија..навистина,ако вистински сакате да му дадете облик на Јас,тогаш веќе сте залутале во Празнината..

Јас,не е идентитет,повеќе е процес кој постојано се менува,во зависност од ситуацијата..

Ако веќе тргнете да го барате,Јас во Духовното,тогаш сите принципи кои сте ги стекнале оставетеги настрана,бидејќи ќе ви бидат непотребни..Световите кои ги познава Духовноста не се потпираат на принципи,туку на правила,едноставно но непроменливи..таму Владее Бесконечноста каде Јас не постои..постои Целината а не индивидуалноста.

Ако веќе Јас го барате во времето,ќе се судрите со Разумот..во времето ќе најдете и друго Јас,и Друго Јас,слично на сопственото,и повторно во времето ќе лутате,разумот ќе се буди,бидејќи сето тоа ќе го нарече бесцелност.

Ако веќе го барате Јас во себе,ќе се судрите со свеста..таа ќе ги отвори сите скриени ходници,и повторно ќе пронајдете нешто слично на сегашното Јас...

Повторно волшебниот круг каде секогаш меѓу одговорите се провелкува дилемата...Кој Сум Јас..и во која димензија воопшто опстојувам,или живеам..ако сум Смртник,тогаш има крај..ако сум Бесмртен тогаш зошто сега има крај...

Премногу прашања,со премногу делумни одговори.

Кој Сум Јас..Копиле на Судбината ..или Плод на Љубовта...

Агонија

Каков е тој допир
 Кој само морниците ги оплодува постојано
 Додека
разумот
срцето
 И Душата молчат во привидот на Смрта
 Со необјаснив страв во очите
 Обезличен
кој ни на сенка не наликува
 А толку веруваше уште од своето детство
 Да ја впира во себе светлината на Праисконската Свезда
НО.....
 Евеја
 Агонијата
 Која со пипалата од ништо демне
ширејќи
 Тешка реа од истоштени дни
 Врз кој паѓаат роеви зелени муви
 ...проба премалено
 Од Орлиштата во височините спас да бара
НО
 Ехото од длабочините се јави
 Низ лелеците на поразените.....
 ..започни да им завидуваш отсега на мртвите
 Сите безлични ликови од ништавилото ќе ти судат
И.....
 Можеби задоцнето
 Ревот го процеди меѓу катниците
 Каков е тој допир
 Кој само морниците ги оплодува постојано

Вистина е, Нема граница

Можеби и никогаш нема да дознаеме, дека
Нема, нема јасна граница помеѓу јавето и сонот
И бараќи ја таа граница, со малку загатливост
како спас од несупех
го бараме сонот да ни измисли засолниште безбедно.

Но сепак ајде да ја преминеме таа невидлива граница
И да потрчаме кон младешкиот имот на душата
Таму, да знаете само
Ќе трчаме без тежина на мислите, и желбите бакарни.

Ако малку ве исплаши нередот во миговите
Вие згуснете вашиот спокој
И пркосот на сонцето ќе ја растера темната боја од вашата кожа
Можеби ќе видите и по некој светец, како седи со Пагански Бог
Но нишката која ги врзува е Светоста која ја носат.

Мирисот на годините ќе испарува насекаде околу
И така, многу вистини ќе потемнат, многу ќе ве осветлат
Не сум должник да ве уверувам дека е така
Вие наместо да одговорите, можете да се затворите како сенка молчелива

Јас наслушнувам, наслушнете и вие
И бидете без никаков отпор во себе, за чудата кој се раѓаат насекаде
Оставете ја, навистина оставете Душата да го бара одговорот
Не правете тогаш бесцелни Љубовни воздишки
Така полесно ќе се појави лагата во верувањето дека има крај.

Сепак нема белег од тоа време во јавето
И незванично, нас не греат Две сонца
Од изгревот на едното, до изгревот на другото
Само улавите петли пеат, и го будат скитникот
Кој раскошно распостила приказни дури и на преселните птици.

Незнам колку ја одземав темнината од вашите лица
И колку топлина издолжив околу вас
И колку сте достојни пред восхитот
Не би рекол дека и самиот верувам во се
Не си правете инает на самите себеси
Измислете ја иднината на таа граница
Читаќи за вашето минато небаре е најсветото Евангелие
Не се плашете кога сте паталници
Ни пак премногу среќни кога сте мечтатели

Оставете нека бабри во вас нејасниот облик на детето
Кое во својот занес го носи минатото во иднината.

Вистина е

За ова зборуваа и галебите додека летаа некаде во далечините
Можеби и никогаш нема да дознаеме,дека
Нема,нема јасна граница помеѓу јавето и сонот

Додека легнуваше тишината

Додека легнуваше тишината
 Утринската сенка посака попусто
 Повторно Да се врати како жив облик меѓу луѓето
 Неутешните души го преморија со приказните за црните птици

Но и тоа небеше се
 Бедните ноќни жени веќе не го веселеа на месечината
 И наместо утеха, нивните влажни очи го обеспокојуваа
 Се засити од нивната груба едноличност

Се губеше, се губеше по безимените беспатици
 Таложеќи го мртвото спокојство на ладниот мрамор
 Измиен од молитви глаголеше тогаш
 Нека ме снеса, и мене и фтиснатово проклетство на деснава дланка

Се сети со тежина во коските кога ја заборава Мајчината Љубов
 Разумот како и секогаш молчеше дозволуваќи да испарува темнината
 Арамискиот несон повторно се јави
 Правеќи на работ од клепките пладни парчиња со зелена магла

Проклетава волчја кашлица повторно се јави
 Се загледа во трепетливото небо
 Додека легнуваше тишината.

Заод на Копнежи

Кога се будам,пробувам брзо,брзо да ги избришам сонливите солзи
И уште побрзо да ги фрлам на некое тајно ѓубриште
Несакам некоја бедна душа во својата утринска екстаза да каже
Евего повторно бездомниот скитник остава солени солзи насекаде.

Јас,сепак пладневното сонце ќе го голтнам,и кришум ќе го хранам
Во утробата ќе ми се насмевнува,и мирисот на здодевност ќе го спржи
Ако ве порази утрината,и ви пука кожата,не ревете тогаш
Не сте достоини да се наречете,борци за нова иднина.

Се заколнав пред жолтата светлина,нека килибарното небо ми биде дом
И да бидам Убиен подмолно,во зеницата ќе немам страв
Ќе повторам,повеќе плачам за вашата иднина
Гледам како ве гонат ветришта,и малку пожолтени сте.

Сега сум малку љубопитен
Зошто постојано се насмевнувате со грч,и се плашите да ги извадите маските
Зарем соленоста која ви е налепена не ве скокотка по кожата
Ова не е сон,повеќе е заод на сите копнежи.пробајте и вие да се пробудите.

Изгубено писмо

Во некој свој таен занес

Тој

Ја ораше со стапалките Јужната планина

Небаре е Богочетец кој го бара сонцето во пурпурноста

Но повеќе беше воден од своите темни претчуства

Бараќи,пробуваше да го намали ако се може и ноќното небо

И се будеше со глас...морам да го најдам

Во такви мигови кучешките глутници му се потсмеваа

И низ виежот му глаголеле

Отфрлиго бигорот,и подариги коските на земјата

И погледни во далечините

Кога месечината ќе го стори Дванаесетиот круг

Ти во Вечниот грев ќе го видиш Изгубеното Писмо.

Оф,само ќе офнел тогај

Тој

Несакаќи мислата да ја пушти од виугите

Судбино повторно си поигруваш со мене на маѓепски начин

И ме казнуваш недолжен

Пуштајќи ми го прозирниот бран на неспокојство

Вратимиго оганот на преданијата во крвта

Ќе можам,знаеш,со мојата воља,со мојот дух

Да го читам Писмото на мојот Вечен Татко.

Недостасуваат некои зборови овде

Можеби е со нејасен почеток сето ова

Но сепак наликува на исповед од Синот.

Кажав што имам да кажам

Не би го будел времето во вас
 Зошто не ќе можете ни тогаш да го видите непознатото
 Етего се лизга под облаците
 А вие и понатаму кревајтеги очите кон висините
 Надеваќи се дека ќе го отворите светот на Светците
 И очекувате дека со рапав шум и грч во душата
 Дека сенките околу вас од страв ќе цедат ладни капки од себе
 Еxxxxxxxxxxxx
 За пеколот не се војува Мили мои
 Безбожниот мрак е награда за празнотијата во душата
 И гревовите од младоста ве плашат повеќе отколку неродениот миг
 Ајде погледнете малку подалеку
 Врвовите на планините низ шепотот на ветровите не ветуваат добро
 И тие грбини масивни не издушуваат со олеснување
 Не гледајте веќе темно
 И не мислете постојано дека само омразата не зближува
 Да знаете,еден ден небото ќе оглуви од сето ова

Ве разбирам
 Јамата од сето тоа ви станува подлабока
 Стравот од умирањата се прпелка насекаде околу
 Напати од сето ова мислите ви секнува денот,а ноќта саде бабри
 Не ја хранете веќе омразата
 Зошто задгробниот мирис испарува од неа
 Речете,би што би
 Запалете оган и седнете на гуњите исплетени од вашето паднато руно
 И со волчја суровост раскинетеја,не ја оплодувајте
 Така злата крв ќе и истече
 И легнете на земјата,мудро насмевнати
 Бришеќи ги со очите сите нафатени пајажини од сведите блескави

Кажав што имам да кажам
 Не се плашам од вашата подмолност
 Во лушпата на сонот е мојата амајлија
 Вие пак кратетеми од патот ако сакате
 Сепак се одложив кон вас
 Кажав што имам да кажам.

Како да станеш Сонувач

Ако сакате навистина да станете Сонувач
 Размислете добро, уште еднаш, па уште еднаш
 Потоа, кога веќе сте решиле
 Започнете да танцувате со ветерот
 Да блескате силно и топло како сонцето
 И почнете вистински да бидете само случаен минувач во животот
 Не се плашете од кобта која ќе ве гризи одвреме навреме
 Или чудните погледи на непознатите минувачи
 Но
 Треба да знаете
 Сверот кој живее во дамарите ќе ве однесе во Самотијата
 Каде душата ќе му изгради Величенствен Дворец од солзи бисерни
 Тој дворец да знаете
 Многупати ќе паѓа, вие ќе го изградите, повторно, повторно
 Не се плашете
 Ќе научите тогаш да крадете од минутите, кратки мигови на одмор
 Кога ќе ја допирате Љубовта
 И оној дел од себе што не сте познавале дотогаш
 Ете само да знаете, ќе бидете птица која лета до Бескрајот
 Ќе бидете напати Дете кое ја знае смислата на постоење
 Кое не се плаши да ја измине празнината, и да ги прелета бездните
 Заморот ќе го презирате, стоеќи долго со насмевка на дождот
 Би имал уште многу да ви кажам, но сега треперам од среќа
 Чекаќи исто како светилникот на ртот, жена
 Која повеќе се смее отколку што плаче
 И храбра, па дури и на Смрта да и се насмевне во лицето

Не се каам што ви раскажав како да станете Сонувач
 Вие како сакате, така разберете.

Кога Љубовта ќе стане Омраза

Кога Љубовта ќе стане Омраза

Тогаш стануваш затвореник во самотните окови на Животот
И суров гонител на мртвите спомени
Сонуваш ради реда,а годините изминуваат
Многу побрзо отколку што тече водата во брзакот

И се жениш со мртва душа,која те гледа само стаписано
Се смееш со бабуњосани усни,со некој безимен скитник
Радуваќи се на неговиот пекол,што е поголем од твојот
И постојано го тешиш и него,и сите,и себеси
Животот е само едно големо наказание

Веројатно омразата во себе

Прави кружна вдлабнатинка во земјата
Ете тогаш го правиш ритуалот на иконското проклетство
Го проколнуваш Адам за Едемскиот грев
И двојникот на Сонцето
Што прво така величествено те носел на првиот цвет од младоста
Да потоа ти ја покажал најрамната линија на земјата

Не бараш туѓ восхит

Само привидна раскошна Библиска Сцена
Каде малку споулавено бегаш,па потоа се враќаш
И шепотиш пред другите
Единствениот Бог на иднината е во Темнината

Не,не,не кажуваш кога се кикотиш,цваќаќи некои мигови празни
И некои испреплетени молитви на покајание,ама без значење
И пиеш голтка,за упокоените,голтка за живите
Незнаеќи,за кого е виното вода,а водата вино

Зарем не е така

Омразата е најдобрата претплатена соба во пеколот
Каде гордо се јавува во неврат
И нема нели покор на огнениците кои ордите на лелекот ги будат

Во идната година можеби небескиот болскот ќе не созрее
И ќе се родиме со пролетните пупки,разбирајќи значењето на Љубовта
Но простете ова е година без никакво значење

И никој тука не е господар на судбината
И нема жив сведок кој ќе потврди дека е вака,или поинаку
Простете,Јас морам да се вратам во собата
Знам некој ќе ме праша...кој ја создава иднината
Се е измислено..за нив никој никогаш не слушнал
Се стемнува
А осојните долови рикаат повторно со Црна Вода
Ќе ја пиеме,што да се прави.

Ги собрав спомените

Ги собрав спомените во двете дланки
 Небеа којзнае колку
 И тргнав да ги фрлам некаде каде не ќе види никој
 Малку го оставив минатот тажно
 И празно,вистински празно

Отидов на реката
 Но некако плитка ми се виде
 Та заминав
 Отидов на езерото
 Беше премногу разбранувано
 Некако знаев дека ќе им раскажува потоа
 На брегот,на птиците,на рибите
 Та заминав

Отидов кај покојниците
 Имаше празен гроб
 Но незнаев колку ќе биде молчелив покојникот
 Пред другите покојници
 Та заминав
 Отидов на планината каде што снегот се белееше
 Сакав да ги оставам мразот да ги изеде
 Но
 Пролета кога ќе дојди некој ќе воскресне
 Та заминав

Ми остана уште пештерата
 За неа Дедо Панко раскажуваше дека змејот сеуште бил жив
 Решив да го нахранам барем него
 Попусто се понадевав
 Змејот беше тажен
 Рече дека мрши не јаде
 Та заминав

Заминав со полна дланка
 На раскрсницата каде што ветриштата се собираат
 Ги оставив без сожалување
 Некаги нека ги разнесат насекаде
 И
 Заминав
 Некаде каде што ветерот никогаш не дува.

Можев и да премолчам

Небесни Музи,одобртемија желбата
 За последен пат да раскажам за тој настан
 Не сум обземен од романтиката ако мислите така
 Дозволетеми,навистина дозволетеми и со зборовите да избегам од неа
 Секавањата веќе злокоба стануваат
 Стравично ми се осветуваат,тераќи го и најтанкиот дамар да пука тогаш
 Нема да и наздравам,ќе оставам некој со поголеми срце да и се умилкува до минатото.

Можев да премолчам и да се доближам побрзо до источниот изгрев
 Но некаде далеку пред мене сеуште се палеа и гасеа фенери
 Градот сеуште спиеше завиткан во стотици судбини,којзнае какви
 Моите чекори глуво одзвонуваа на калдрмата
 Токму во тој миг,и во тој полумрак ја видов,неможев да ја одминам
 Беше без јасен лик,со спуштени и млитави раце
 На моите усни веќе се нафати танок слој мраз од сето студенило
 Наликуваше повеќе на призрак,сенка која влечи сенка,со желба уште да биде жена
 Гледаше со погледот,не во мене,туку низ мене
 Некаде напред во матната иднина бараќи го човекот кој барем миг ќе ја сака
 На себе беше си ја наметнала наметката на некое друго време
 Видов,да добро видов дека е исплашена од грчот на ноќта
 Скаменето беше небото над неа,под нема немаше земја
 Пробав да и кажам добравечер и да ја ословам по името нејзино
 Но никаде во вигуте не го пронајдов запишано тоа име
 Сега знам дека за последен пат ја здогледав
 Со крик на ветар ја повикуваа покојниците од племето нејзино
 Веќе никаде околу неа не ртеше утехата
 Ја одминав,гледаќи како над градот созреваат свездите во пурпурноста.

Толку

Уште половина час и црковните камбани ќе повикаат на будност
 Ноќта ми ти носела се и сешто кога ќе се разбуричка
 Музи небесни,кажам што кажав
 Вие сега Бесилка ако сакате направете,или глогов колец во срце забодетеми
 Или за ова матното сребро на месечината излејтего пред мене
 Но барем нема да ме прогонува по тесните сокаци

На кого сега да му ги доверам моите соништа
Да ги чуваат
И празнината што се раѓа да ја гонат до бездните

Незаситно е сега ова време
И погледите ги голта, зборовите ги брише
Само ноќното лудило го остава великодушно.

Пробувам да дишам понекогаш во ритамот на ветерот
Но тишината се смее цинично
Кажуваќи во свој стил..повеќе не си Ти

Навистина разберете

Јас не ги пишувам суровите правила на Љубовта
 Ни пак сум ја добил како поклон од Судбината
 Подобро наречете ме грешник кој низ ходниците на времето ита
 И Би кажал сега само за сите одминати мигови како сеќавање.

Бев Безимен,и без ништо свое
 Со малку душа во себе
 Неизвалкана,и на никого сеуште продадена
 Пркосот несмирен постојано ме правеше заложник во животот
 Како ноќна стража,и советник голем го добив Сизиф
 Додека Тантал се смееше кажуваќи ми дека сум негов потомок
 И не е се кажано
 Некои зборуваа дека сум бил преголем романтичар
 Но некои со малку злоба шепотеа
 Вратата на неговата душа е засекогаш затворена.

И понекогаш
 Само молитвено гледав во небото
 И низ сопствената немоност само цедев
 Доволими барем некој да се напије од моите солзи
 И тогаш,барем една душа,слична на мене
 Ќе знае за се што некажувам

Знам,навистина знам каде се раѓа секоја нова галаксија
 Но никогаш не дознав
 Зошто болката на Љубовта е голема
 Толку голема што бездните во душата со ехо ја враќаат назад

Слушав постојано како свири ветерот
 Како пее месечината
 Но никој несака да го слуша плачот на срцето
 И звукот на солзата кога паѓа на земјата

Навистина разберете
 Јас не ги пишувам суровите правила на Љубовта
 Ни пак сум ја добил како поклон од Судбината

Нека Биде Така

Нека Биде Така
Одекна на Небото Гласот кој го слушнаа сите
Додека по Земјата восклиците итаа
Нашите Богови сакаат да бидеме Вечни
Отспротива
Етеја малата група
На север заградена со студенилото
Шепоти
Нашiot Бог сака да се сакаме

И би,тоа што би
Боговите започнаа Војна во Вечноста
За Вечноста
Додека Бог со Љубовта студенилото го топеше

И било така
И беше така
Како што другите запишуваа
Другите раскажуваа
И било така
И беше така
Се додека хартијата ја снема
Мастилото пресуши
Останаа зборовите кои се губеа во просторот
Помеѓу небото и земјата

Восклиците крвави,премалено лазеа
Љубовта во студенилото остана
Премногу мраз ми ти имало

И повторно одекна гласот
Нека Биде Така
Така како што е вољата ваша

Којзнае што ќе се случи во денот
Тука на Југ е повторно пурпурно утро
Сепак цвркото на немирните врапци надеж даваат
Дека и на исток е слично
На запад сеуште Вечноста не дошла

Нема повеќе и што да се крие

Кога дојдов до брегот на новиот ден
Потекоа шурките со Небесна светлина
Немаше земја
.....немаше луѓе
.....немаше ни птици
Единствено живиот пламен се вртеше насекаде
Во круг, без ниедна сенка внатре
Ветерот полека започна да ја носи пајажината од сонот
И без скрб во себе
Без да ми горчи душата
Реков
Тргни кон белината, без тешко да дишеш
Таму има поинакви сеќавања
Повторно реков
Отвори ги дланките и следи ги линиите
Инаку ќе станеш камен меѓу камењата
Надвор од пламенот
И тргнав
И сеедно ми беше што некои ќе ми судат и сега
Ова е некој нов настан
И почнува
Останува се во старите времиња
Кога Раснев по тежината на Јад
И неиспаканите солзи
Постојано мислејќи на новиот ден
Нема повеќе продуван страв околу тилот
Ни пак згуснати лочки од темнина
Нема
Нема повеќе и што да се крие

Повторно Враќање

Од својата пепел,наметнат со лилавиот пурпур,се враќа
 Сега зајакнат и со оган,без вкочанет поглед
 И со несекојдневна облека
 Скитникот
 Кој има име,жив е
 Под лакот на неговиот поглед,сенките кој го мореа
 Си ја бришат потта од челото,провелкуваќи се со чувството на намаленост

Најнужно е да си го знаеш името,своето име,заглаголил
 И со наказанијата,кои се божемни праведници,не ручај повеќе со нив
 Оти од нивните очи сиркаат мали зловни демони
 Нурниги за навек,во некој нивни тишини,каде рамнодушие ќе ги милува
 И биди кадарен,во светите задолженија,да си го најдеш обликот.

Кога првите свезди ќе се спуштиш крај оганот,рашириги рацете
 И,безбојниот облак распостелиго наоколу,и покориго со твојата топлина
 Така нејасните надежи од нејасните простори му се враќале низ шепоти
 Заплачи,најмногу за себе,малку за небото,и малку за земјата
 Така си воскреснал,во својата свест,во своето срце,и душата си ја пробудил.

Да,би открил уште многунедостапни тајни на маѓијата,кои лазат по земјата
 И би открил и голем настан,но нема живи внуци,ни пак пород свој за ова
 На деновие што се раѓаат им се брза.имаат тие некоја своја сметка да остават
 Мора да брза низ времето,го учат малку и солените солзи кои се сринаа.

Полека времето ги избришало сите изминати настани
 Тагата го убила злото во него сега
 Му дадоа место во студот да се спровира
 На голи ридови,под голо небо со ритам кој му ја виел утробата
 Но евего
 Од својата пепел,наметнат со лилавиот пурпур,се враќа

Под самиот свод на небото

Три метри под самиот свод на небото
 Започнува патот од кој нема враќање
 Сепак ќе ви раскажам за се како приказна за да поверувате
 Само Бог знае дека сето ова е вистина

Дозволетеми да се преставам
 Зошто се изморив од паѓање по животните бездни

Напати бев сенка која лута по врвици
 Напати бев Човек кој само попусто сакаше
 Напати само летав во место, исто како птица во кафез
 Стравот од светлината ми ги затвораше очите
 Очајот ме носеше во преградките на мракот.

И повторно, повторно, одев по истите улици додека часовникот стоеше
 Бараќи го некаде во интервалот помеѓу две отчукувања сопствениот облик
 Зборував насекаде дека трагам по совршената слобода
 Додека некаде таму, постоеше вечноста

Во валканите вирови на мојата душа, се удавија сите соништа
 А таму некаде врисокот на мало дете ме параше
 Кој ќе плаче по мене

Ете сега знаете
 Бев само еден смртник
 Кој се враќа назад од својата безнадежна мисија

Да
 На три метри под самиот свод на небото
 Започнува патот од кој нема враќање

Посеав нов Живот

Живите искри во очите ја гонеа темнината која се згуснуваше
 Додека прозирната наметка во наборы се спушташе на женските гради
 Пред нас сега немаше никакви тајни
 Крвта бабреше и ја тераше кожата со гревови да се лепи
 За мене со нејасно лице е,но сепак беше девствена жена.
 Се танчеше небаре модрина на северната планина е
 Зрееше и на сетилата се покоруваше
 Би ја повикал по име,сеедно кое
 Нејзината убостт беше срма која ги полнеше шуплинките на дробовите
 Се наликуваше на густы испарувања од жешки болскоти
 Надвор осамена волчица,во очајание виежот го расфрла
 Чинам се ослободив од оковите,и грголивиот дожд
 Утринава горев од треска
 Сега прословувам со прикриена возбуда
 Можеби ова е само еден заврзан јазол во животот
 И удира по слабините со незапирлив порој од топлини
 Зачудо,Гавраните за ова се заплеткаа во своите сенки
 Се изгубиа без лелеци во осојните суводолици

Рацете ми се слободни
 Должник сум на Девственоста која ме крена од глобочините
 И посеав живот за возврат
 Некаде околу полноќ,повторно ќе се одалечам од се.

Празна Ноќ

Дојде...конечно
 Долгоочекуваната Празна Ноќ
 И пајажината што беше се нафатила на времето ја снеса
 Воздухот се проретчуваше
 Тераќи го грлото здивот да го подголтнува
 Се друго наоколу ноќта беше заградено од мртвиот сон

Ако за ова ја отворам клепката на едното око
 Дали тогаш и папсаниот пајак ќе се размрда
 Не,нема
 Тоа го гледам низ матната белка
 Вие сепак потпевнувајтеси во себе
 Тие што ќе се родат вечерва ќе бидат бескрвни
 И никогаш на ликот нема да имаат танки бразди на очај

Според законот на логиката се ова е невозможно
 Но овде апсурдот владее
 Некој некогаш на некое место само ќе запише
 Токму сега во оваа празнотија
 Ни каменот веќе не трепнувал

Не е ништо измислено,да знаете
 Во празната ноќ
 Но сепак не им верувајте многу на далечните гласови
 Доаѓаат кон вас како набожни утехи.

Предание

Тоа се случи пред да станам предание
 Песните и болката така наеднаш престанаа да раснат
 Било така наеднаш,некаде крај оганот седеле двајца
 Потеклото никој никогаш не го докажа кој се
 Првиот,со распливната насмевка,и распливнат поглед
 Другиот,веројатно со вино во рацете,и малку недоверлив према сите
 Замавнал силно во сиот простор
 И сите сеќавања ги собрал од сенките во ноќта
 И ги фрлил во непознат свет
 За да ете неможат во себе да ја впијат сета иднина
 Ама другиот,помеѓу распливнатоста бил под ѓаолска принуда
 Брзо се скротиле двајцата од сето ова,крстот го фрлиле на фанатиците
 И започнале без прашања,и без двојници во времето
 Нишките што беа врзани болката и песните,да ја сечат сурово
 Толку сурово,што во трансот ги доживеале сите неродени зборови
 А зошто беше сето ова
 Зошто
 Кога и така бев само предание од првиот ден на моето раѓање.

Пусто Човечки Останало

Првиот студен и малку злокобен бран низ телото
 Ја отвори границата помеѓу злото и доброто
 Повеќе испуканите усни да се развлечат без молитва
 Не е ова некое големо откритие
 Но, не го смири немирот во очите за утринската омарнина
 И во искона било вака
 Кога само ќе се вкочанеле премалените раце и нозе
 Повеќе пладнето да се скамени
 Останувале само сеќавањата и по некој кадрав облак
 Или сонот, заборавен во некој далечен настан

Ама ете
 Аште тоа му преостана, да заглаголи за зелена месечина
 И да кркори под сводот на маглите кои се креваа во виугите

Не бев роден Кобната Птица да ми чопка во утробата...нели
 Не бев роден да глаголам зборови на Чудотворец.....нели
 Не бев роден да носам кожа на пес самотник...нели
 Не бев роден да наследам Кобна реликвија во лик на жена...нели
 Не бев роден да глодам скаменети корки леб.....нели
 Не бев роден покрај понорници да спииам...нели

Ама ете
 Законите на одржувањето на животот го покорија
 Блуејќи му ја пред нозете смешната утеха

Смрта до пладне раскинува еден митник и една божем набожна анама
 Откако ќе им ги покори очите, и ќе им ја впије душата
 Имињата на прагот од опустениот дом ќе им го избрише
 Дотогаш, презрејго ти сонцето во твојата одаја и верувај како другите
 Дека сознанието на живите секогаш завршува во пепелта на мртвите

Потоа
 Со благ израз на ликот пред кој и небото ќе ти се покори
 Со болскот во окото започниго оној чудесен пат
 За вечниот оган те оплодува меѓу сите ѕвезди кои болскотат

Ама ете, пусто Човеки останало
 Првиот студен и малку злокобен бран низ телото
 Ја отвори границата помеѓу злото и доброто
 Повеќе испуканите усни да се развлечат без молитва.

Распливнато Ехо

Додека се распливнува Ехото, во кое се вашите зборови
 Без значење и никаква смисла
 Ве слушам како се смеете со сета празнина во себе
 И утробите ги наполните со убедување дека се ослободивте од гревот
 Вешто криете, знам, дека и вам ве совладала Тагата
 Алал да ви е, би ви рекол некој непознат
 Си точите светлина од денот колку сакате со вашата немост
 Лажно уверени дека некои дамнешни чудотворци, сенките ги тргнале од вас
 И како гипсени светци, верни на занаетот вешто лепите насмевки на ликовите
 Зборувате дека со ова сте ги возбудице и Ангелите
 А ете чув
 Само пред 2 часа беше тоа
 Од еден Демон, иначе угледна личност во општеството
 Пред само три дни ве обележале сите со жолтиот дожд
 Кога наивно ви кажале да танцувате додека паѓал, бидејќи бил лековит
 Та сега, и тој и неколкумина како него
 Секојдневно ви брестат во мислите, оставајќи празнина, и мртви пеперутки
 Ви ветуваат покачување на адреналинот, вашата плата е тоа нели
 Бонус, неколку розеви пилули, и насмевка до небото веќе патува

Како и секогаш, во субинските мигови се разденува
 А вие повторно неми сведоци во просторот
 Гледајќи како испарува темнината од скоро одминатата ноќ
 Ете, тоа ми ти било вашата завршница на парчето од големиот план
 Немојте да одите да се исповедате, ќе му се слоши и на свештеникот од тоа
 Останете на место да го гледате распливнувањето на ехото од вашите зборови.

Се случува понекогаш да не е така

Земјата сонливо дише
 На небото се отвара синото око
 Подалеку румените облаци со артерии на вода се таат
 Тука,евеги несреќнициве,повеќето кобници
 Се стеснуваат во кожата,и лакомо ги собираат капките на денот
 Небаре поколенијата ќе им ги испиат од дланките
 Овде онде некој чудак ќе запееел златна песна
 А тие,место слава,грамадница на грбот му граделе
 Ејгиди,ејгиди
 За тоа ли мајка,со млеко го доела,го раснела
 Со шумски јагоди го хранела
 За тоа ли со облак го повивала,со ветер го перела
 Ејгиди,доследни се на лекомисленоста се до староста

Сеедно колку се надраснал
 И колку цицал здраво млеко
 Кога сега пепелта ноздрите му ги затиња
 Ама незнаат тие кутрите
 Ќе реват на полна месечина,без да знаат дека волците им се рода
 Тешките клепки не ќе им се затвараат над изгаснатите очи
 Не ќе се спогодат така лесно со денот,мислите ќе им се мелат

Само вестителот,кој евего се истегнал на камењарите
 Чудно зборува,но малку утешително за чудакот кој го разбирал
 Во последната жолтеникава светлина на денот
 Не очекувај благослов од животот,ни пак образложение од смрта
 За небесата тука беше нежен облик на чувства нестварни
 И живи кристали под прозирната кожа
 Врзан со десната рака пред Рајот
 И левата рака во утробата на пеколот
 Запамети,гевот е на јазикот,патат коските,плаќа крвта
 Јас сега ќе наздравам за твојо ркулец во иднината кој етего зрее
 А ти ослободисе од тегобите,слушај,земјава како дремливо дише

Се случува
 Да се случува понекогаш и да не е така
 Но секој си има свои маки и тегоби
 И свој капарисан дел во пеколот
 И по некоја ливада во рајот
 Но и ќе се раскажува за чудакот кој немал потомци
 Но се сеќавал и во иднината.

Си бил еднаш еден Човек

Мојот заборавен здив,етего повторно се насмевнува
 Малку цинично
 Од парчињата на огледалото што се распрснаа насекаде
 Мислев дека е проклетство
 Но којзнае можеби одразот тоа го стори
 Сето ова,овој чуден миг
 Е само една недопирлива вистина
 Или повторно една голема лага,завиткана во плаштот на вистината.

И повторно
 Матното чувство ми ја однесе насмевката од младоста
 Сакав да ми биде за секакви прилики
 И маѓија силна употребив за да ја измамам
 И го совладував времето низ криви патеки за неа
 И круг пламен нацртав со Вселенско срце внатре
 Венец од сончеви зраци и припремив
 И одежда истакаена од месечеви нишки и исткаив
 И се нурнував,пак,пак,во нероденото време
 Го крадев стивнатиот звук на молњите
 И бев сведител,како од мене се оделува лачот на темнината

Но ете
 Небило пишано,мирисот на годишните времиња да го мирисам
 Од вкусот на животот да се сладам
 Прозирниот двојник,да,тој со призрачен одраз
 Меѓу мртвите сидови се провлекува од сите страни
 Напати е со грч,и без насмевка
 Минуваќи ги патеките на безживотноста низ лавиринтите на свеста
 Велми напати,божем ќе ме подучувал
 Ама кога ќе се вудвоса надве,лутица од очите блуе
 Знам каква е иднината,но сепак ќе се одречеме од неа
 Таков е кога ломоти напразно
 Ќе ја оставиме само росата на клепките
 Таа ќе се огласува напати за тебе.

Дали верувам во чуда
 Не
 Ама ,сепак поплитко закопајтеме за да го чуете крикот на одразот
 И за секој случај глогов колец во срцето ставетеми
 Да не цутат барем отровни капини на земјата.

Небото
 Да небото знам ќе напише насекаде околу
 Си бил еден човек
 Кој сега од глобочините на минатото ве гледа.

Сопствено Постоење

Би сакал да го разберете просторот
За да го видите во него сопственото постоење
Но
Ако само ги гледате свездените патеки
Бидете спремни
Со сопствениот разум војна да започнете
Но сепак
Не одете премногу во неговите длабочини
Можеби
Некаде таму
Покрај некоја зафрлена и заборавена вселена
Клечи
И плачи детето што така лесно сте го отфрлиле
Ете тогаш
Во таа темнина
Не го барајте Бог
И не стоете приковани на еднои место
Гледаќи во една точка беспомошно
Беспомошноста ќе ви го изеди времето
Еxxxxxxxx
Само да знаете
Срцето како крвари кога нема време
Кога во просторот ќе го изгуби
Сопственото постоење.

Тајна Временска

Се стаписа Часовникот одеднаш
 Којзнае,можеби само сакаше да биде потаен придружник на мртвото време
 Или тоа е само уште еден таен акт на Судбината
 Но сеедно залича на заговорници во новото време
 Им се придружи и кандилото
 Прво се згусна светлината во една точка
 Да,мракот ја голтна така брзо и лакомо во еден здив
 Ете ти три случајности на едно место,кои те тераат да мислиш поинаку
 Сега недостасува во овој простор,да овој чуден и малку загатлив простор
 И прозорот да пукне со линии танки
 Или пак огледалото да се стори сол,што би рекле стари
 Тогаш слободно ќе кажам,се работи за маѓија стара
 Научена од папируси Египетски,невидлива и невидена
 Но моќна,како гниежот на сите спомени
 Кои се собрале во некој слој од животот
 Простете,овде се работи за часовникот
 И подобро е да го одмотаме клопчето на агонијата
 И да ја тргнеме нејасната насмевка што се налепила кај вас
 Застанал кутриот.сеќавањата го преткале,та тој папсано се предал
 И евего небаре е покојник,само вкочаенето стои
 Некаго,нека стои и нека ја чува Тајната за вистинското скочанување
 Тоа што го кажав е само претпоставка
 Ако и навистина ни каже,не би била тајна негова.

Химната на Вечна Слава

Седеќи крај огништето,и грееќи ги кучешките или беа волчји коски,сеедно
 Ги слушав Русалките од Преданијата за есенските навечерини
 Со голтка медовина ги почестив,грев на душата да немам после
 Којзнае,животот е кус,а ова се гладни години
 Станаа од триносците,додека руменилото на запад се будеше
 И тагата исткаена од кристали повеќето темни се топеше
 Прословија,потоа пееја песни славенички
 Ти беше никој на овој свет,мислеше проклет си
 Зачудо,скитникот се разбуди во мене,името ми го шепна
 И повторно прословија

Легиите на Ангели,на Белите облаци за тебе пишуваат
 Вечен и во себе,и за себе,и во срцето ти зрее невидена сила
 Бог знае,зошто ткаеш без допир во светов,и зошто месечината ја заспиваш
 Времето за земна слава измина,свртисе кон светлината на небото
 Остави,божемни поети,нека глаголат празни зборови без никакво значење
 Незнаат за преданијата,и така бегаат од тагата во очите

Чудно,талогот на страв го изминав,и Вербата и Верата ги разбуричкав
 И шурките на Небото се појавија,и потекоа
 Стотици Виножита,стопен смарагд,нежни пламени мољни,воздишки
 И се распливнував насекаде,час бев зелен,час лилав,час сребрен
 Час наметката со рубини на Душата се лепеше
 Одрозот на далечниот оган го будеше студениот заспан Сон
 Од сето ова оживеа химната на Вечната Слава.

Простете,знам,моите Возвишени воздишки можеби се грев
 Сепак сум роб на копнежи
 И којзнае можеби сето ова е последица на некоја езотерична состојба.
 Но сепак виново во Пехаров кажува,ќе се врзат повторни нишките меѓу две ѕвезди

Црни Пратеници на Судбината

Ме излажавте кога ми зборувавте
 Дека животот бил стожер на сите дневни кругови
 И сите кои се залепени на тој стожер се благословени
 Не ви верувам
 Мртвиот оган во очиве веќе станува жива гробница на празни мигови
 Та проклетство во забрзано ткае црни нишки на сводот
 Каде горам небаре сум еретик на клада
 Морам
 Морам отровниот воздух околу себе да го дишам
 Со нозете во калта на земјата да газам
 Додека дождот лие и ги мие сите валканици од телото
 Евеги повторно, вие не ги гледате, не сте проколнати
 Црните пратеници на судбината
 Со својот жилав долг јазик реват од задоволство
 И на живо облаче каде ликот на светец е насликан
 Му глаголат зборови од кои и небото се морничави

Овој
 Покажаа на мене, а вие молчевте во навечерината
 Мислеше дека е пеперутка која лета со лесен сон во времето
 Мислеше дека сончевиот цут е само занего
 Мислеше дека ехото од виуги нема да го фтаса
 Но објаснувањето е просто
 Овој
 Повторно покажаа кон мене, а вие и понатаму молчевте
 Кој во челоустата на мракот го најдовме
 И узнавме
 Тој е Копиле на Судбината

Како сеќавање на сето ова
 Само ќе ги запишувам без да ги кажувам молитвите
 Негрижеки се што делче по делче умира во мене секој ден
 Бидејќи долговечниот сон ми ти бил само агонија

Патував во Чудните Сказанија

Од сите паднати ѕвезди научив повеќе
 За земните места и непознатите далечини
 За сите премолчени милосрдија
 Но и за непознатото писмо, кое се чита со затворени очи
 Кога ќе почнеа да глаголат, врисоците и тажаленките молк ги прекриваше
 И не бегаше тогај Животот, зошто веруваше во сказанијата
 Одвреме навреме ќе се огласеше Буф, и ќе се препокриеше со темнина
 А Јас

Јас патував во тие чудесни сказанија, врзувајќи ја сопствената сенка со девет кругови
 Потоа се привлекував до пустина каде испарував, оставајќи ја душата да се врати
 И бездушен и бескрвен го гледав целиот пеколен свет како се раскинува
 И таму позади сите пустини, видов Други Богови и црна чума
 Но и таму земјата се отвараше, и лакомо лапаше и грешници и верници
 Но и таму кога ќе ги обземе сонот, некои стануваа пленици на кошмари
 Водата Света малку лута беше, онаа од која капе и крв
 И таму оние безгласните во животот, не сваќаа што се случува со нив
 И станав под тие ѕвезди трагач по дивини, каде го оставав својот чемер
 Гледајќи ги вистините како стануваат замрсени
 Како што слушнав
 Тие кои и во ова не веруваат
 Недозреани, и тие и нивните сенки
 Стојат со заплеткани нозе, несакајќи барем да учат од паднатите ѕвезди

Сега поинаквва ли си

Стојам сам на самиот раб од Галаксијата
и малку кришум со нејасни желби те гледам
пробуваш да се отргнеш од осаменоста која ти доаѓа галопираќи
не си се променила
и не се прекоруваш за некажаното збогум
сепак сеќавањата се тие
зарем не
кога душата моја голтка упокоена вода се напи
Ангелот милостив се појави
И со прст покажа кон судбината
Која великодушно гробови растураше насекаде
Само рече
Тоа било твоето милосрдие
Од се тоа мртвиот јазик легна во устата
Носеќи ја болката во утробата
А ти со прикриено поругание се препокри
И тргна во жетва на покојници

Што
Сега поинаквва ли си
Не ти се подбивам
Но знам дека еден ден и ти ќе клекнеш пред судбината
Со силно стегнати тупаници

Колебливи Чекори

Колебливо чекорам по новата патека
Малку плашеќи да не воскресне болното минато
Чекорам без голема надеж за Љубовта
Но барем спокојот да биде наоколу, тивко шепотам

Мудрецот рече, кога се разделивме на планината
Оди таму каде што те води срцето
И сруши ги сите мостови позади тебе
Не оставај ниеден за да можеш да се вратиш
Така ќе знаеш дека мораш само напред да одиш

А таму напред е знам Сонцето од Моето ново утро
А таму позади е мракот од Мојата Ноќ
Но сепак колебливо чекорам по новата патека
Можеби затоа срцето чука со немир

Сатанаилски Кикот

Кога челото ќе ти оросат дробни звезди
 Не кажувај веднаш дека си доживотна искушеница
 Врзана во невидливите вериги на молитвите
 Сепак е грев
 Скапоцените пехари,обложени со рубини ги креваш
 И наздравуваш за Бесконечната Ноќ која божем ти ја ветиле
 И создателот и Монахот со кој блуничеше без покајание

Не издржав,и се наведнав над мраморот
 Правта стогодишна ја избришав
 Беше втиснале име исто како моето
 А којзнае
 Можеби само сум гостин во овој твој ден
 И на твојата раскошна вечера,заштитен во сеќавањата
 Те гледам
 Под клепките,виорот на грешни мисли и грешни соништа ти виорот
 Со усните далечниот ден го продаваш,бараќи сенките топлина да ти дадат
 Тераќи го покорно Младиот кнез на делкан бигор Круна да ти втисни
 Болскотот на сознанието ти се надвиснува
 Не разбра никогаш
 Јудејските трговци те продадоа на мракот во кој чопкаат Гаврани
 Знаеа добро уште првиот ден
 Злото ти е близнак.

Најтешкото претсказание нема да го кажам
 Некако нека падне како клопче
 Во кој се завиткани воздишките на вашите заталкани души
 И според Свездите само Месечината ќе биде сведител на вашите тегоби.
 Јас ќе го одминан сето тоа
 Оставаќи сатанаилскиот кикот да ти се спровира во крвта.

Потемнети Небеса

Испрекинатиот крик на животот етего се изедначува со потемнетите небеса
 Чекаќи денот да го одмине и сите сомненија од неговото столетие
 Аште ли ти е должен Судбино
 Бараќи од него да се вангелоса во скрбот без да болсне зеницата
 Аште ли

Го држеше на земјата
 И го опиваше со сказанијата
 Без да му кажеш дека е окован со маѓија од Величенствена Блудница
 Која етеја пак се спровира под туѓите клепки

Ни пак тој разбра
 Ни пак ти виде
 Зошто Ноќта секогаш му се доверуваше меѓу четири сидови
 Тераќи го горчливо да се насмевне

Аште ли
 Аште ли судбино во мраморот ќе го делка човековото обличие
 И ќе врзува големи тајни за да не ги пронајдат бедниците
 Аште ли
 Грешното евангелие со врелина на занесеник ќе го молви.

Аште ли Судбино
 Иднината ќе ја знае
 Без да се сеќава на утрината која со пламен го измени.

Има нешто што не е дел од сказанијата
 Судбино
 Како ќе го избавиш од Смрта,кога му ја дари на Раѓање
 Како
 Кога евего пред Олтарот стои прикован на Крстот
 Со Испрекинат Крик од Животот за да се изедначи со Потемнетите Небеса.

Не сум Злодеј

Во мојот ужас е опустениот дом
Каде не остана ни една преградка за утрешниот ден
И така ќе биде се додека ми тежи крвта
Ми рекоа сум бил непрокопан
И главата небаре на змија ќе ми ја смачкале
Ами ако само ќе речам
Кој ќе ме прекори, пред кого да се покајам
Немам пород свој, можеби затоа пишувам черни житија
И понекогаш ја наслушнувам песната на утробата што кркори
Дури и да се завртам во круг
Ќе се видам безимен во темнината
Да скрбам ли уште, по што и за што
Му остана уште грутката жива земја
Со неа ќе бидам тоа што отсекогаш сум сакал да бидам
Небарам прошка
И знам дека не сум злодеј.

Еј,гавране

Еј,гавране гавране црн

Сега мој побратиме по црнина

Еве,пред дабов исушен

Клекнувам,седнувам,легнувам

Со земјата црна да се прегрнам

Прав пепел малку сивкаст да станам

Низ продувани одвеани векови да заминам

Не,не песна да пееш сега ти

Не,не зборови да ми слушаш

Не,не солзи да ми гледаш

Сал ехо,малку со мрачнотија исполнето

Сал ехо,малку со бигорност во себе

Сал ехо,од ехо родено да понесеш

Гневен осаменик

Иловице, црнејце, црвенејце
 Хумка нова ли прават ветриштата диви
 Ете таму
 Под жилав даб со брада стогодишна
 Перуника семе ли фрлаат врапците
 Подолу три стапки само
 Немите воденици кругот на заборавот го затвораат
 Суровото минато ги брише патеките изодени
 Каменот паметник ноќва ли го раѓаш така
 Од бигор црн ли е створен
 Мртви сенки на мртва стража околу постави
 И долгозаби пцишта аберџии да бидат
 Летната месечина не те радува веќе
 Не ја мамат воздишките жешки
 Таковно ги мели патилата свои
 Миленикот твој
 Безгласен е сега и со сув душник
 Прашина очите му ги затвори
 Својата тага ја врза во далечен спомен
 Сплете за себе сребрена пајажина
 Наметка заштитничка да му биде од заборавот
 Евего
 Со атот црн аветник во галоп ита
 Стрела со поглед
 Пее со јазик неразбирлив
 Ита ли ита
 Гневен осаменик
 Гостинот на иловицата црнејцата црвенејцата.

Ислушајме и потоа проколниме

Ислушајме и потоа проколниме
 Зошто глобочините ме пијат
 За ете самиот себеси да не се проколнам
 И повеќе да не бегам со скаменети нозе
 Голем е гревот мој,и сиот собран скрб во мене
 И твоите черни утешенија веќе утробата ми ја ријат
 Затоа и глаголам пред твојот олтар,а не пред Бога

Погледни
 Веќе почна да 'рти во небесните очи пупката од мојата младост
 А за тебе слушнав дека и од упокоените помош си барала
 Само ноќе било тоа додека сите крстени со света вода спиеле
 Погледни
 Преданието е долго и ќе го отварам полека и тајно
 Не си светителка,,прозирната трева среде ноќ те одава
 Сетисе колкупати се отвори пород да донесеш
 Чинам трипати тогаш молскавицата ти го осветливаше лицето

Ислушајме и потоа проколниме
 Мојот грев е голем за кој нема прошка
 Тој што ги познава свездите,знам дека сега се моли за мене
 Држеќи го во раката својот волшебен жезол
 Од него само наслушнав дека животот веќе ми дозреал

Очиве веќе се прекриваат со прав и мрак
 Ислушајме и потоа проколниме
 Или дај ми ги небесата
 Не копнеам веќе за сончевата лач
 Слушни дека напразно не бамборам
 И пците во долиштата веќе здивеа од маглите на смрта.

Сонот го изгубив

Сонот го изгубив уште поодамна
 И неznam зошто сеуште месечината сирка во пукнатините на мракот
 Зарем и неа ја ја измачува безгласниот свер
 Но ајде,сепак ќе и се насмевнам
 Несум разбојник и таа го знае тоа
 Некаја спокојно нека диши,
 И малку ќе ја погалам,несакам да знае дека сум осамен
 Ни пак да разбере дека сомненијата ме раскинуваат

Нема да и кажам
 Си одам
 Зошто е мртов мојот утрешен ден
 До врвот на спилите по заобиколен пат сега ќе одам
 Несакам да ги стретнам изминатите столетија попат
 А и сверот претпоставува дека ќе се случи тоа

Сиот вриеш од минатото ќе го оставам кај безимените сенки
 Со него оро самовилско нека играат околу дива јаболкница
 Си одам
 Вистинскиот белег од судбината веќе ми е фтиснат на градите
 Време е

Ако не исчезнам

Ако не исчезнам

Ќе бидам ли и понатаму обземен од болки и јадовна треска
 Која ќе минува низ непознати предели,со тоа
 Даваќи му право на ослепениот Кнез од темно дувло да ми ја јаде иднината
 Пределите и сега ме одминуваат со временски далги
 Повремено обземаќиме со полуживи кратки соништа
 Е така де,се појавува нејзиниот лик како злокобна гасеница
 И се расплинува пред мене со нејзините зелени очи
 Повеќи го рамнодушието жив пленик кој го лапа лакомо

Од мене веќе испарува пот во заодов,кажуваќи ми дека денот е проклет
 Наоколу сурови вејки,исполнети со празнини,без ликови свои
 Ме мерка,и пришепна нешто
 Веќе ми тежи ореолот на Светица
 Ти го предвиде веќе неродено време
 А мене не ме излекува сета испиена машка пот,кутрата кркореше
 Ама содомското сладострастие повторно го посакуваше

И прилега сето тоа

Да вее ветар божем случајно според свои закони
 посакуваќи ги така сите глобочини врели и пеколни
 Не разбирајте погрешно,не копнеам по нејзината топлина
 Ја заобиколија небесата,не врнат свезди крај скутот нејзин,само тајните се сноват
 Под пазувите со црн мелем се премачкува,покриваќи го гниежот во себе

Ова е свет Христијанки

И ако навистина не исчезнам

Нејзината нова постела пак ќе биде без смеа и без сатанаилска пот
 Ете така де,морам да ја водам сега Судбината,ќе ме окова во некое свое житие
 А таа,таа и кнезот и уште една сенка до денот суден нека мислат дека се Живи Богови
 Кои прават нови закони на животот
 Ете така де,ако не исчезнам
 Нема вистински да знаат дека постојат.

Аште умеам да молвам

Кога би знаел би ми било полесно
 Сите одминати копнежи што ги растев под Марковата Грамада
 Како да ги отгрнам од студот што ги повива секој ден таму
 Чувствувам над нив порои ќе бунат
 Ќе ги сторат јалови, без никаква иднина
 Подземната Титанска река за ова ми кажа

Да, да, би отишол кај Господарот на Соништата, нели
 Ако без очи сум, сепак сонував понекогаш
 Ако ми се премалени дланките
 Ако на кожата се нафатиле триста туѓи гревови
 Сепак ќе заглаголам малку погласно, и тука и таму
 Прозирен човек сум со нејасен лик, и ако
 Името веќе на ниедни усни не ми се шепоти
 Развлечи ги, и ноќта, и денот до бескрај
 И недавај смрзнати кртови да гризаат од нив.

Е така е
 Некој ќе рече и за ова
 Го навјасало старечка пакост
 Но
 Девствената Белина околу зрее веќе
 Јас се покорив на сите Небесни сетила
 Единствено останаа уште копнежите да ги ослободам од окови
 Аште умеам да молвам
 Нејсе, ќе бидам должник и тука и таму.

Не Брзајте

Почувувајте се на само еден миг како Пророци
 И загатката решетеја моја
 Еден цел живот е долга
 Кажетеми за таинствената девојка
 И незиниот невидлив лик
 Знам дека е некоја Чудна Богомилка
 Се спровира низ крвта со сознание на неродено утро
 Напати е тежок сон од кој неможам да се будам
 Напати е мирис сличен на Јасминот кој се залепил на нејзините гради
 Понекогаш шепоти врело и возбудува правеќи ме бесилен

Почувувајтесе навистина почувувајтесе како Пророци
 И пресоздадетеги бездните во долини зелени
 И тогаш пискотот на ветерот ќе прилега на воздишка
 И ќе го повика,знам ќе го повика нејзиниот невин мирис

Но заборавив
 Со непрозирна сенка сте препокриени
 Со лицемерие го криете стравот
 Избегнуваќи го секојдневното душевно вознесение
 Совет,не би дал
 Но сепак,во мртвиот час не се радувајте
 Ќе ве закопа во рамнодушие без никакво милосрдие
 Не брзајте сега,секој има свој крст на грбот и своја судбина на дланката
 Само сакав да се почувствувате малку поинаку
 Како Живи Пророци.

Ранет Орфеј

Се родив кога се раѓаше и времето,
Бев само безимен скитник кој низ времето се провлекуваше,
Слободен како што е слободен секој облак на небото..
Ноооо..

Ете падна и на мене проклетството на вечноста,
Останав заробен во тоа проклетство
Кое секогаш прво блаженството ми го даваше,
Потоа низ болка го пресликуваше...
Несакам да се нурнам во просторот на старите сонувања...
Знам повторно ќе се изгубам во длабочините на твојот поглед,
И повторно ќе сум ранет Орфеј
Кој го бара блаженството во твоите милувања...
Евеме под сводот на Бисерната вечност,
Завиткан во седефастата надеж
Надеж

Која секојдневно ме теши дека не сум заточеник на верноста
Ни пак слеп роб на Љубовта...
Па со таа мисла во предворјето на времето чекам
И напати само скриен поглед ќе фрлам во огледалото,
Гледаќи го таму одразот на ликот
Прсликан некаде во некои магливи сеќавања...
Навистина си најубавата Евридика
Која во своите галии си ги сместила сите твои цветови
Што Љубовта ти ги подарила
Та пловиш и мамиш
И во таа волшебна пловидба го спојуваш сонот и јавето...
Јас...

Јас стојам некаде сокриен позади некоја оштра спила на камен брег
И тажно ја пеам најтажната симфонија на срцето
Ги затегнувам крвнички нежните жици на харфата
Повторуваќи го само единствениот рефрен...
Јас ќе живеам
Носеќи го во рацете светиот грал празен...

'Рѓа на Животот

Станав непознатлив помеѓу скитниците поради тебе
 Кои етеги сега гонители сурови се
 Од Бездна рипаа,и во неврат одеа,за мене зборуваа
 Без болскот во очите сум ти бил
 Од кој само црни веи летале во небесата
 И со тоа сакаа до мртвиот час да ме доближат
 И клопчето на завиткани пеперутки да ми го украдат
 Имаа свои правила и свои закони
 Кои задгробната раса им ги кажуваше
 Сега
 Нивното безумие
 И нивниот страв на непознат јазик ќе ви го кажам
 Ако сте пркосно исправени пред сопствената Судбина ќе го разберете

Од нивните врели ноздри,лакомоста по крв како шурки тече
 А тие се лелеават,прво глодаќи се себеси
 Потоа и неродените часови
 И бегаат постојано од планински сончевини
 Во безгранични облачни темнини
 Каде најбедното обличие на страв ги бодри
 Сопственото предавство во одмазда да го создадат

Јас ќе се вратам во сопствената лушпа
 Спремен за атак
 Или поинаку кажано,имаа спогодба,вие разберетого
 Вечен сојуз со Вечноста ќе го наречам
 Некои го толкуваат како Анатема темна

Овде правдината е многу нејасна
 Вие бидете сведители или судии
 За 'рѓата на животот не ги стори јалови вашите мигови.

Деновите на Киселите Дождови

Ја слушнав Марковата Грамада кога тажно зборуваше
 Дека твоите денови со таен чемер си ги полнела
 Прашуваќи се, зошто небото над тебе сеуште е туѓо
 Некои стари на ова само ќе кажат
 Така било пишано на недогледната црвеница
 А ти, без корен и на иловицата, гревот го пресоздаваш
 И повторно на месечина тајни грешни молитви кажуваш
 Сакаќи новата туѓа преградка топлина да ти даде
 Со скрб во очите бараш барем Ронки Љубов да добиеш
 Хм
 Зарем не се измори под тежината на сопствените гревови
 Јас
 Нема да ги втиснам нивните смртни имиња
 Некаги нека бидат твои тајни записи во бездните на твојата душа
 Знаеш и Ти
 И небото е мало за сите да ги собере
 Би кажал само за денот кога чекорев по калдрмата на сокаците
 Беше тоа пред само седум дни
 Знае и таа за твојата измама
 Мудро молчи, чекаќи да дојдат деновите на кисели дождови
 Кога злото ќе затропа на твојата врата
 Бараќи твојот втиснат жиг низ телото
 Стане видлив со сите гревови.

Одарот на Љубовта

Кога Љубовта ја положував на одарот ладен
За миг се претвори во пепел
И во пепелта остана заплеткан мојот бескрај
Кој тука имаше крај
Веќе немаше светло моќно да го осветли мракот
Но сепак ладниот здив од твојата задгробна насмевка се ширеше
Ја чувствував уште долго
Со моите празни раце и врели солзи ја оплакував Љубовта
Додека ти,повторно на продажба ја стави
Навистина,кога тагата со прстите по косата ми минува
Ветерот е тука да ја растера на сите страни
Малку и месечината помага со сјајот
Кога ноќта ме греби по лицето
Сега,во секој нов ден
За мојата љубов зборувам
Незнам Ти,на кого Смрта му ја носиш во постела
Незнам
Зошто одарот на Љубовта треба да го посетам
Ехото од твојата празнина за ова зборува насекаде

Еден ден

Еден ден
 Да еден ден
 Кога ќе застанете помеѓу моето минато
 И вашата иднина
 Не им вртете грб на вашите гревови
 И моите јалови молитви
 И не пробувајте да ги изцвакате бесцелните мигови
 Бидејќи мртвиот крик во грлата ќе не угуши
 Сепак земете вино, повеќе ради реда
 Со јасни гласови божем ќе Благословуваме соменинија
 И ќе славиме на крајот од денот вестители
 Кои во светоста се изгубиле и животот го продале
 Сеуште не ви е јасно
 И малку невозможно
 Но магиското толкување на Судбината е токму вака
 Испомешано, неповрзано и малку замрсено
 Не само јас
 Туку и многумина кои немаа иднина вака толкуваа
 Глаголеа за едно
 Шепотеа за друго
 Се кикотеа за трето
 Сказание кои им ги открива тајните на постоењето
 Но
 Ако Вечноста помине крај вас
 Вие оставете трага за секој случај кај неа
 Не сум Вечен нели
 Не сте Вечни
 Но Вечноста ги има нашите траги
 Кои се таложат како мртви имиња
 И воскреснати патеки
 Еден ден

Не те разбирам

Те обзема одмазничкото безумие
Претвораќи го гневот и горчливоста во праведливост
Кое корен има во тајниот живот твој
Лежиш во своја правдина на западната сенка
Со закон кој не ти го напишала судбината
Не те разбирам
Сакаш да заличиш на Светица,а го будиш гробникот
Надеваќи се дека утринското сонце ќе ти ги прекрие облаците
Не те разбирам
Бараш сешто,недобиваш ништо
Но обземена од темниот глас
Мафташ со иднината пред сите,правеќи им така болна треска
Не те разбирам
Јаваш во виорот на ноќта
Каде,оживуваш некои споулавени сеќавања од младоста
Слушаш ли
Пеат гавраните во пурпурното утро
Ја пеат твојата песна со грч,за криковите кои те чекаат под мраморот
Не те разбирам
Ревеш,неслушаќи ги злокобните поројници
За твојот живот од вчера,за твоето пеколно денес
Но молчат,молчат за твојата иднина.

Животот од вчера,и животот од утре

Животот од вчера,и животот од утре
 Денес го сместувам во една пеколна воздишка
 Пробуваќи така полесно да го прифатам грчот на Разумот
 Кој во леплива пајажина на сон ми го пие сето сознание
 Не сум повторно обземен од безумие на мислите
 Ни пак сум вообразил дека Небесата за сведител ќе ме имаат
 Повеќе би рекол дека ова е повлекување пред надежите
 Кои и тие како мене се преморени и папсани
 Во студенилото на дождот кој морничаво не фрла на земјата
 Ќе ве молам
 Не ме слушајте кога ќе си ги апам усните до болка
 Кога ќе се отплеткувам од пипалата на мракот
 И додека сенката умира
 Се исправам гледаќи со очите на тој што е во мене
 Без крик
 Бавно ,небаре на литија Набожна ќе одам
 Без да проколнувам
 Животот од вчера,и животот од утре
 Денес го сместувам во една пеколна воздишка

Модра Празнина

Побарајме
 Во оваа проклета земја
 Или на оваа проклета земја
 Кога ќе ги кажуваш твоите млаки Побожни молитви
 Со малку збунета насмевка
 Побарајме
 Последното пламенче во срцево мое да го изгасниш
 Кое полека испарува во жолтава густа магла
 Пробијсе,јаваќи на ветерот

Побарајме
 Зошто во далечините пиштат змиите пееќи ја твојата славеничка ода
 Побарајме
 Зошто неможам да доодам до мраморот кој ме чека
 Веќе ги нанижав дните
 Остана уште јазолот да се врзе
 Побарајме и пронајдиме
 За на крајот да плукнеш на последната патека
 А потоа
 Наречиме Кучкин Син
 Вртеќи се Величенствено кон Небесата
 И тие ќе разберат
 И Јас нема да се налутам

Знам
 Љубовта во болка ја пресоздадов
 Кога с егрчев под патилата од празните години
 Побарајме
 Се спушта Свезда од небесата
 Некаде,да некаде лаат здивено пците
 Додека Јас се расплинувам,оставаќи модра празнина на земјата.

Нека ти е простено.

Додека го корнев мракот околу себе
 Видов во близина дека твоите јудејски чекори сеуште се тука
 Немаше спокојство и мирис на рузмарин во нив
 Ни пак нишки во кој се сплотени воздишките сладострасни
 Да ,ми помогна месечината која се тркалаше околу сето ова да го огласам
 Крај заборавените траги во дивината беше мечот пламен
 Подземниот татон и криковите на невините веќе не ти даваат да го носиш
 Стана и ти дел од скитачкото племе кое проклетството го храни на раскрсници
 И повеќе ги оплакуваш живите,отколку покојниците
 Но сепак севезден си гладна за коски,не глодаш,гламна ги правиш
 Продолжив
 Песот крај тебе молкна,му се цеди крв од твоите милувања
 Се згуснува повторно мракот,ќе го корнам
 А ти кого го повикуваш
 Овде и сонот има меѓа
 Само ќе прословам
 Нека ти е простено и од мене,и од утрешнината
 Воздишките на есенскиот ветер ме потсетуваат
 Да го совладувам крикот во себе со болна врелина
 Наоколу е тивко,се вртам према исток,сонцето ќе се роди повторно
 Нека ти е простено.

Повторна Агонија

Долговечниот сон веќе стана агонија
 Додека ја гледав свеќата на животот како се топи
 Низ благите очи со малку тага која се лепи и на свездите
 А беше благословена светлина
 Во која светеа неколку сонца
 Пробувам,можеби за последен пат
 Долгото чемреење да го извлечам од душата
 Барем таа да ја слуша песнат на славејот со сребрен звук
 И посланиот здив на развигорот под облаците да го носи
 Разберете
 Овде нема капка отров,ни пак потсмев
 Да
 И некаја, полека во секој нареден миг нека открива по некој нови облици
 Чудни птици и што ти не чудесија
 Некаја,нека дознае конечно
 Каде започнува небото,каде завршува земјата
 А јас
 Јас и купот коски
 Ќе ги подадеме рацете,нека ги лепи пустињата насебе
 И ќе молкнеме
 Пишуваќи на земјата со последен грам сила
 Времето тече низ крвта на родот свој кој останува
 Но морам да ја завршам реченицава
 Немам род свој,можеби затоа и снеса земја за пишување.

Верувале вие или не

Бесконечноста споро и трмаво започна да оковува се околу
 Фрлаќи притоа и две вериги врз сонцето
 Шест или седум узда стави околу месечината
 А Човечките надежи очајни ги стори
 Даваќи му право на Арамискиот несон да цаува
 Изминува веќе втората недела
 Само Јудејците ја разливаат проклетата песна
 Го слават Баал или Бафомет,сеедно
 На кирациите во животот тоа им е терет неподнослив
 Беспомошно се препелкаат во пајажината на денот
 А ноќта
 Со татнеш им спровира студ помеѓу капките крв
 Ви кажаувам дека се отвори тешката врата на Пеколот
 Сега виделината невреди ни грош
 Со скаменети јазици многумина посакуваат да воскреснат
 Живи додека се
 Од земјата да се одлепат
 И прашината да ги заборава
 Неверници да не ги убиваат додека сонливоста им е уште на очите
 Малкумина
 Кои се надраснале себеси
 И станале поклоници на слободната Љубов
 На небото гравираат свои молитви
 Повеќе така последен обид да ги заштитат песнопојните птици
 Нека мине уште оваа ноќ
 Верувале вие или не
 Од утре ќе нема сведоци за сето ова
 Дури цели три децении
 Кога ќе владее бескрајанта празнина
 Без закони,без Вера,без спокојство

Јас малку поверував во ова...а Вие..

Денот полека и со малку злокобност се одмотуваше од замрсеното вретено на времето..исполнето со киселкаста дожлиност во призрачната Јулска пладневнина..додека седев на прагот од татковата куќа,исто така седев и кога бев дете...со показалецот ги отурнував од мојата близина капките кои се тркалаа без никаков предвереме определен правец..и сакав само да прословам,кога...

-не ме прекинувај..прогрми гласот покрај моето уво..јас глаголам,незнам колку значение ќе има тоа затебе..но молчи..

Се завртив ,а позади мене исправен со голема болка во себе стоеше сеништето кое едвај да имаше човечко обличие.

-притаениот оган сеуште ти го суши грлото..зарем не..сеуште не му дозволуваш на никого до дебе да допри,само во лутина кажуваш молитви,а знаеш потајно дека Бог не ги слуша..ја префрлуваш болката од едниот на другиот дроб,така лесно што и Светците малку ти завидуваат за таа вештина, ја научи,а,конечно ја научи и таа тајна..но да го оставиме сето тоа настрана...штом се најде во оваа дождлива густина,чекаќи некој среќен миг од минатото да ти се насмевне...ме дочека мене,од пеколот на облаците да се симнам и да ги растерам сите нејасни мисли,бараќи да престанеш да се топиш...

-но тој твој поглед ми е познат,да многу ми е познат,за тој поглед имам читано и јас,и другите во приказните...да,познати ми е навистина тој поглед..

-нормално дека ти е познат,на свадбата ти блескаше со златни зраци...

-познат ми е,навистина,и многу познати предели гледам во него,но ајде,небиди загатлив и кажимиги името..

Над нив пролета ветерот кој на опашката своја го влечеше сонот недосонуван,малку ги обеспокои,но гугутките со песната ги вратија во мигот што се роди

-погледните подобро,не сум Божја птица ако мислиш,или некој Ангел Спасител...Јас сум,Ти а Ти си Јас...

-ти се шегуваш со мене,ова е последица од киселиов дожд што испарува брзо..

-пробај да ме гризниш,пробај да ме повредиш,пробај да удриш..но внимавај,болката ќе ја почувствуваш и Ти..како и Јас

За настанов што се одвива,подоцна само малкумина ми поверуваа

-сега повторно молчи,јас ќе глаголам....не се јадосувај веќе..ти никогаш не живееше во нејзиното срце,се беше лага,но гледаш заврши..таа сега живее во уште поголема лага одколку со тебе што живееше, потајно го нарекува кутар човек,напати бедник, и тој е завиткан во магла,многу погуста од твојата во која ти беше завиткан,сам си бараше..ајде повторно погледнине,Јас сум Ти,но после една деценија...ајде престани да одиш по суводолици,и да пиеш матна вода,нејзините денови се одбројани..а ти,,престани да се јадосуваш за лагата...твојата вистина те чека тука до тебе,но само ако сакаш да ја видиш...ајде променија иднината...оставија лагата нека ја разјадува...ајде променија иднината бидејќи сите неродени светли денови се само твои...

Јас малку поверував во ова...а Вие..

Писание

Сето ова го запишал,чинам испосник бил
 На камените сидови,исчадени од блажени и благословени воздишки
 Со прстите свои,го длабел каменот
 Писаниево
 Кое на места беше малку неразбирливо
 Или несватливо за сите нас

Не е многу веродостојни прераскажано
 Бидејќи јазикот на места беше,Старословенски,на места беше Ерменски
 На места беше со некој свој измислени испоснички зборови
 Којзнае.можеби за себе глаголел
 Или за некое свое видение,или сновидение
 Јас поверував во сето ова
 Бидејќи ги видов неговите очи како се расплинуваат врз водата
 Некажувајте вие како него сомничаво Хм
 Туку само погледнете во пространствата

Неговиот поглед еве што гледал

Седев на брегот додека бескрајните води се брануваа
 Пеејќи ја румената песна која меките облаци ми ја растураа насекаде
 Во тој блаженј миг небев обземен од нејасна тага
 Повеќе наликував на пеперутка која пие лакомо од цветот
 Кришум,само со крајот од едното око ги гледав сенките околу мене
 Навидум неподвижни
 Како се бабуњосуваат,со мувла под кожата
 Барајќи се себеси во сопственото слепило,потоа одарот каде ќе се исповедаат

Си кажав сам на себеси
 Хм
 Зарем сега кога се враќам од бездните на човечкиот очај
 Сеуште должник да сум ви
 Ве слушам и гледам сеуште низ моите солзи
 Вие,злото го нарекувате добро,а доброто зло
 Хм

Крикот на вашата омраза ќе ве стаса
И судот на судбината ќе ви суди

Чекорам кон големата врата
Каде Тој што го создал животот
Повторно ги буди дамарите во мене каде светлината се оплодува

Ете толку
Гревота е повторно да се стретнеме некаде и никогаш
Сега покорен на крстот сум.

Само Претпоставка

Ако тајните се под земјата
 Или се врзани повеќе два света
 Зошто тогаш се тајни предизвици на живите
 Или се искушенија
 Кои додека живеат се пишуваат како гревови
 Колку интересно
 Но сепак и малку апсурдно

Се раѓаат како најубав цвет во надежите
 И со предвидливата иднина
 Ги миат очите
 Бараќи од господарот на свездите
 Да им дозволи да допрат до треперот на срцето
 Ете така почнува да раскажува младоста

Во мугрите по десетолетија
 Ги одвлечкуваат далечините
 И остануваат само страстите голи
 Негледаќи дека питачите и Гавраните знаат но молчат
 За скриените искушенија
 Кои со девет чаши им се прави здравица во постела
 Сеедно дали е туѓа

Уверен сум дека големите вистини
 Се само за душата, а не за светот
 Ете зошто тајните оделе под земја
 Нели.....
Којзнае.....
Можеби

Секогаш ти зборував за Бескрајноста

Секогаш ти зборував за Бескрајноста
 И сите Волшебни убавини кои се врзани со нишки од седум бои
 Но
 Ти никогаш не веруваше ни во следниот чекор
 Кој Јас го правев во денот
 Полесно ти беше да го вртиш кругот на Илузијата
 Која те заробуваше со лагата
 Еден ден ја лажеше ти дека ќе ја направиш стварност
 Другиот ден Илузијата тебе те лажеше дека утрешниот ден ќе биде Светлина
 И се така со години
 Негледаќи го моето постоење
 Кое беше вистинско
 Полесно ти беше да стоиш со часови на терасата
 И кога вкочанета од студ беше,и кога сонцето печеше пеколно
 Гледаќија Љубовта невозможна
 Како среќата ја дели со потомството свое
 Чинам во соседството беше

Честопати додека сонуваше,гласно го изговараше неговото име
 Бегаќи од моите соништа кои ги сонував
 И секогаш кога ќе го изговореше тоа име
 Јас полека Умирав,заедно со мојот сон
 Знам Месечината понекогаш утеша ми даваше
 И Небото ѕвездите ги тераше барем малку да танцуваат
 Колку тие мигови ги сторат весели

Евеме сега
 Во празнината тивка која ја прегрнувам
 Малку и на тебе наликува
 Бидејќи повеќе празнини имаше во тебе
 Оваа која е околу мене е барем со топлина исполнета
 Овде онде има и по некој шепот
 И неколку насмевки
 А Ти
 Со твоето студенило
 Сеуште ли сонуваш,изговараќи го неговото име
 И подаруваќи ја твојата празнина на некој друг
 Кој можеби исто како мене,еден ден
 Ќе разбере дека над твоето небо нема ни една ѕвезда.

Такви се Преданијата

Се цедеја соковите на сите преданија под Месечината
 Од сите камени пукнатини, од сите Дабови кори
 И од сите рѓосани оклопи на животот
 Низ својот бешумен порој од зборови
 Сојузник им беше тишината
 Имаше денови и непознати тишини се здружуваа за ова
 Кога ноќе, после секоја молитва се пребројуваа ѕвездите
 Неспорно, тогаш златните очи се враќале во Вселената
 И слушале како русалки зборуваат, и маѓепсници пишуваат
 За миговите кога пупките на семојните надежи се отвараат
 Такви се преданијата, и за себе и за се околу себе
 Такви и ќе бидат, сметано од самиот ден на раѓање

Зарем вие
 Би можеле се да прочитате
 Се што врелината на дланката ќе запише
 За Некој миропазаник
 Или мирострадалник
 Кој во сонот за непредвидливата иднина со пехар наздравува
 Или путур дрвен, сеедно е за тоа
 Но со врвовите на прстите возбудено дише под капка роса
 Понекогаш со радост трепери под лисјата на три млади јасени
 А кога се завештува крај јама црна клечи
 Гледаќи како прозирните птици од душата му летаат наоколу
 Разберете, тоа е местото на исконот каде причесна се прима
 Таа жива искра, која секоја наредна искра ја создава
 Сега ако разбравте, или ја уловивте неговата расплинета насмевка
 Тоа е Својарот на Небесната Црква
 Напати е грешник, во некои денови е посник, на сведен е светител
 Во ноќта е крвник
 Кој од својата килибарна дршка го цеди сокот на преданијата.

Но за него проклетството продолжува
 Кој во сите далечини на светот
 Го чувствува сите умирања на сончевината
 Во кругот каде се преплетува вчера, денес и утре.

Некој ме нарекуваат Темен Евангелист

Светата вода што ја пијам, со песни ме храни
 Иако некој ме нарекуваат темен Евангелист
 Признавам, понекогаш сум таинствен, и со русалки глаголам
 За тајните неоткриени
 И моите Смарагдни Светови како предвидувања ви ги кажувам
 Така е подобро и за мене и за вас, барем ќе останете Безгрешни
 И нема да го отфлите своето име
 Но да знаете
 Крвта темно се кикоти во мракот кога наслушнувам
 За секакви преданија залепени на Дробовите од Ноќта
 Во пурпурноста, ги гледам призраците како темни дувла бараат
 Несакаат да се разминат со Сонцето
 Напати сето ова наликува како лавиринт на настаните кои ги следам
 Иста ми е судбината, и кога молчам и кога зборувам
 И за ова да знаете
 Понекогаш собирам солзи, сеедно каде капнале
 Ги плакнам со тоа сувите очи
 На некој ќе му заличи тоа на калуѓерска молитва
 Но ова ќе го кажам, овде и сега
 Кога сонувам за Библискиот ден
 Ноќите ми се млечни и бели
 Соновите со златна срма се порабени
 И коските тогаш не шкртаат како суварки
 Во тој ден
 Книгата на времето е читлива и разбирлива
 Ако верувате во Воскрес, и во судбина
 Тогаш од сето ова трепката од десното око ќе ви затрепери
 И ќе видите како јавач на ветар ве симнува од распетие

Само чекорам во загатливиот бескрај

Понекогаш прашањата се премногу нејасни
 Забуна внесуваат сонливите штурци
 Зошто ли така ненадејно во утробата рие револт
 А јас молчам одвоен од другите со тајни околу
 Богзнае зошто е сето тоа така
 И затоа бегам и од ветерот
 Кој ме повикува божем милостиво , ме поканува
 Да се родиме повторно,да ги прелетаме бездните и новиот живот да го грабниме
 Бесно да урниме се пред себе
 И да играме без замор пред другите
 Кажувајќи им во лице,ете така без грам срам
 Вашата иднина е во јамите темни,не ги кревајте попусто рацете кон небеса
 Не,повторно глаголам не,тоа сверт кој притаено клечи во дамарите
 Сега така зборува
 Не,
 Некаги,нека завиваат и волците во близина
 Не
 Не сум Безбожен пакосник кој плука на Светлината
 Не
 Јас не го создадов времето
 Само чекорам во загатливиот бескрај

Зарем

Зарем

Воздишките на одминатост започнаа повторно да ја поместуваат

Таа магична и непредвидлива временска граница

Правеќи ја иднината со матни мигови

И со прецутените глуварчиња ја разнесуваат дилемата

Каде некаде, некој далечен глас довикувал

Зарем

Навистина и Соновите убиваат

И во тоа убивање го расфрлаат најодвратниот талог на тагата

Зарем

Во заодот ноќните одаи веќе не се полнат со лилавост

И зошто не се назираат веќе бескрајностите

Во кој се раѓаа и враќаа соновите

Живи Дамки

Крваво пукаа тајните извори на Сечијата Судбина
 Најавуваќи
 Дека е создадена и исткаена наметка за сите бесилни
 Кои сликата на својата иднина ја задушиле во бесцелни молитви.

Создадениот облик ете тогаш започна да галопира
 Од местото каде се распукуваше бескрајот,отвараќија бездната без дно
 Кој со ударите на копитата без ехо,се креваше пред нивните очи
 Кинеќи им го сивиот синџир,сплетен од суви пупки,кои некогаш 'ртеле во младоста

Наместо да се вооружат повторно со Сон кој е роден од нивната енергија
 И кој е поврел и од оганот,и кој е посилен и од Смрта
 И кој евозможен и во невозможноста
 Тие пак залипаа исто како во длабочините на своето детство,глаголеќи немоќно
 Сонот е мртов,и коњот на кој јаваше,и неродената ноќ веќе минува без него

Беше така
 Од изгревот до полноќ,со сверот заедно се загледувале во празно
 Даваќи му ги дланките за да брести неродени свезди втиснати во линиите
 И да гровти весело,бркаќи ја белоогненицата од нивните црнки

И да знаете
 Ако некога,ј некаде,некој го видите
 Дека пишува својат химна,и го слави животот
 Тој умира со песна во очите
 Но не е од сојот на бесилните кои се само живи дамки на земјата.

Безлично Поетско Плење

Кога луѓето ќе ги покореше стравот
 Тие лакомо го голтаа правот на заборавот
 И мислеа дека утрешнината им е препокриена со мраз
 И за секој случај се простуваа од своите коски
 Скаменето ќе застанеа било каде и на било кое место
 Чекаќи го гласникот на студот да ја распостели пајажината врз нивните клепки
 И

Ги препокриваа своите мали душички
 За тоа време во напуштениот дом на скитникот во Животот
 Се обликуваше човечка мисла, подива и од сверот
 Која обврзуваше, секој да не верува во неа
 Имаше Набожно име
 Но небеше ова заговор
 Ни пак сплетени зборови на лажен јазик

Нејсе
 Било вака
 Или ќе биде вака

Ќе умираат обезличените зборови
 На безличното поетско плење
 Кое нема свои спомени и своја иднина
 Некои во очај, ќе колат кокошка или јаре како жртва
 И ќе баботат скришно молитви во својот дом
 И ќе ги измачуваат дури и куќните глупци
 И ќе ја расфрлаат насекаде едноличноста во песните
 Ќе сеат глуво семе на папируси
 Ќе ломотат и ќе глаголам празни фрази
 Плашеќи се од средбата со сопственото проклетие

На нивните лица
 Нема ни насмевка ни љубопитност
 Само желба за измислена злато

Гавраните со рапав глас
 И петлите со пискава песна ќе ги доближат тогај
 Со песна малку тажаленка
 До црниот облак кој се залепил на планинското подножје
 За да им даде барем на нивните суви очи, солзи со кои ќе плачат

Тој што не разбира, тој и не претскажува
 Рече Ветерот додека одеше на починка

А стравот

Та тој ќе препокрие многумина вечерва.

Ако е тоа Судбина

Нека ме гонат и во вечноста
Сите Ангели
Нека ме проколнат и тука на земјата
Сите светци
Нека ме плукаат секојдневно
Сите верници
Нека сите облаци се соберат во јато
И со громови ме гаѓаат
Нека сите ладни капки од дождовите
Реки поројни околу мене направат
Но Јас денес
Од Љубовта се откажав
Не ја проколнав ако мислите така
По патеката нова ќе газам
Колку пари ќе спечалам
Колкава слава ќе достигнам
Колкава почит сум имал
Ќе знаете
Јас нема да знам
Кога ќе бидам име
Славно
Или заборавено
Почитувано
Или проколнувано
Ако е тоа Судбина
Ја земам во рацете мои
Ќе ја носам
Дали како Тантал на грб
Или како војсководец силен.

Паганска Молитва на Заборавот

На каменов црн
 Што некогаш бил пагански олтар
 На љубовта безгранична
 Клекнав понизно
 Исто како пред многу столетија
 Наместо жртва да принесам
 Спомените што ми останаа во куферот стар
 Истиот тој во кој ги понесов не така одамна
 кога ни збогум не ми кажаа.

Клекнувам ,ги кршам на ситни парчиња
 Толку ситни што прав стануваат
 Ќе ги оставам,ќе чекам до полноќта
 Знам тогаш самовилите доаѓаат
 Со своите луди немирни ветришта
 Вестителите на господарката своја
 Божицата, Вечна Афродита
 Понизно
 Исто како пред многу столетија
 Молитва ќе кажам
 Ја паметам од сништата возобновени

Моето уморно тело го оставам
 Вжареното сонце го вадам со рацеви папсани
 Не го чувствувам веќе треперот немирен
 Твојот дар обилен
 Се претворам во ситен песок во пустина пуста
 Се губам во мрачните ходници на сеќавањата
 Фитилот на страста догоре,прегоре
 Ги затворам очите моја Божице
 Заносна Афродита
 Без руменило на образите
 Без песна на птиците
 Без шумот на брезите
 Ја облекувам антеријата на заборавот
 Не ме кани веќе на танцови бескрајни
 Силата веќе исцедена е ете таму
 Знаеш доаѓам од светлината каде ме фрли
 Вистината им ја оставам на граматниците стари
 Нека ја демнат насекаде
 Нека глаголат деноноќно
 Веќе негледам.....не слушам...

Само клечам понизно пред тебе.
Кога на полноќ ,Благословот ќе го тураш
О,Божице
Ти со ветриштата спомените мои разнеси ги
Растури ги насекаде
Нека нема ништо,ни сеќавање,ни липтеж,ни солза
Ни име

Децата на Мракот
(којзнае можеби пагани децата биле)

Самите се нарекоа чувари на столетието
Некои мислеа дека се чудаци
Многумина ги гледаа како скитачи ноќни
Малкумина знаеа дека се деца на ноќта

Се родиа со свезди на градите
Повеќе личеа на дамки темни
Знак беше тоа
Се плашеа од ним скоро сите

Растеа како нормални деца
Во привид еден
Што сак секојдневие им нудеше
Светлината им помагаше

Тие
Бегаа и се криеа
Со радост чудна
Мракот го љубеа

Не го мразеа светот
Не ги мразеа луѓето
Злото не го сакаа
Злото го презираа

Несватени
Напати отфрлени
Честопати навредувани
Секојдневно презирани

Децата на мракот

Не се грижеа за тоа
И за зло не им го земаа на луѓето
Не бараа добро утро да им речеш
Не бараа рака да им пружиш

Итаа од светлината
Итаа кон мракот

Секојдневно
Мирот таму го бараа

Беа сигурни во преградките
Силни се чувствуваа
И моќта ја црпеа во секој миг
И на моќта се предаваа

Се јавиа во ден еден
Злобници луѓе
И ноќите нивни ги нарекоа
Проколнати ноќи

Ги гонеа во секој час
Ги гонеа во секој миг
Ги гонеа во секое место
Ги гонеа на секое место

Насакаа трубеа
Небаре се божји гласници
Насакаа на цел глас викаа
Овие деца на мракот се проколнати

Одеа од место на место
Одеа од место на место
И сал лаги ширеа
И сал невиности зборуваа

Мира не им даваа
Ете на децата на мракот
Во мир да уживаат
Во мир да се радуваат

Сакаа на бунштето човечко да ги фрлат
Сакаа во бунарот без дно да ги фтурнат
Сакаа злобниците нивни
Господари да им бидат

Децата
Не беа чудни
Но за страв не знаеа
Навината стравот не го знаеа

Умеаа децата

Кога ќе ги погледнат злобниците
Стравот да им го почувствуваат
Стравот во очите да им го видат

Умееа децата
Кога и лага една ќе кажат
Тие злобниците нивни
Лесно од себе да ја отфрлат

Умееа
Со високо крената глава да одат
Умееа
Со чист поглед напред да гледаат

Но не за долго
Од ден на ден
Злобниците стануваа моќни
Луѓето започнаа злобниците да ги веруваат

Хајка општа се стори
Лудило настана
Хаосот од главите излезе
Хаосот насекаде се всели

Децата на ноќта
Евеги
Спасот во мракот го бараат
Спасот со мракот го бараат

Чемерот ги обзеде
Тагата ги обви
Јадови саде ствараат
Бигори саде редат

Фешта
Фешта голема
Злобниците сега прават
И славје го нарекуваат

Гозба гозба голема
Пијачки разни
Музика секаква
На плоштадите секаде има

Децата на мракот
 Не тајни не се
 Само поглед чуден праќаат
 Повеќе со сожалување

Тогаш еден од еднаквите
 Збор кажа на другите деца
 Немаше пизма во зборот
 Немаше завист во зборот

Видетеја оваа безлична маса
 Видетеја добро
 Како на привид се радува
 Како во пропаст оди

Видетеја добро
 Нема време долго да врви
 Кога злобниците едни
 Виделината и ним ќе им ја земат

При виделина
 Слепи ќе ги водат
 И тогаш злобниците
 Дните проколнати ќе им ги дадат

И тогаш
 Многумина од ним
 Ќе сакаат
 Ќе посакуваат

И тие ете
 Да станат деца на мракот
 И тие ете
 Во мракот спасот ќе го бараат

Не ќе можат
 Мракот ќе ги отфрли
 Мракот ќе ги изгони
 И проклети ќе станат

Бела Пустина

Љубовта нема боја, не го знаев тоа
Но ти ме обои со најцрната нијанса
ме протвори во најлитата сенка.

сега ,и утре ,и задутре
во моите песни јас,и шумите без лисја ќе плачеме
и идната недела и идниот месец
во секоја наредна песна
јас ќе немам очи
ни пак од ветерот ќе чекам да ги донесе твоите бакнежи

вратата на моето срце, со челични нитни ја заковав
тука на ова место и надежта умре, зошто тогаш немо да стојам
не е ова последно збогум. а којзнае можеби и е.

Ефтино, скоро бес пари ги распродаде сите сништа
Сега ни чекорот по улица веќе несакаш да го слушаш
Ни пак моето добро утро, или добра вечер

Посакувам сега, во овој миг кога ја препочитувам песнава, да ја избришам, но лудиот
нескротлив демон ,вришти на целиот глас....време е за омраза, време е за
разделаб...несакам да мразам, но несакам ни да патам, сакам само да заминам во новиот
ден, бес солзи во очите,.....ангелот со скршени две криља само седи, од болката нема сила
ни утеха да даде, само една постапка беше доволни, и сакат да биди, постапка од смртник
кој веруваше, или мислев дека верувал, од смртник кој сакал, или мислев дека сакал.

Во некој непознат, сеуште нероден ден
Ќе ги закопам сите парчиња од минатото
Ќе забранам над нив солзи да се лее, или епитафи да се пишуваат
Ќе им ја оставам тишината спокој да имаат

Останувам тука во белата пустина
Со половина разрушена душа
Со половина скршено срце
Со празни раце
Без грам љубов во дланката
Ги рушам сите мостови кои постоеа
Ја оставам провалијата да зјаје.

Останувам тука, не да чекам, не да чмаам, ни пак да се надевам на нешто што знам дека никогаш нема да се врати, ни пак како феникс ќе воскресне од пепелта. бесцелно ќе лутам во белата пустина.

Ветришта мои немирни

Ветришта мои немирни
Ако ме барате денес да микажете
Дека сонцето сака да си игра со мене
Кажете му дека сум мртов
На собата ролетните ги спуштив
Мракот го продолжив
Така темнината ја направив подолга.

Ветришта мои немирни
Увото ваше залепетего на сидот ладен
Само слушајте што мрморам
Со усниве премрзнати

За една болка сум побогат
Во собата сум нем глас
Остарено дете со празни сништа
Преморен морнар кој нема сега море свое
Патник со карта во раце на кого возот веќе му замина
Празно срце кое чука од навика
Згужваните мисли во ракава ги држам
Којзнае можеби идниот миг ќе ги газам луто и бесно
Демоните на осаменоста сега ликуваат
Со плугови невидливи во срцево ораат
Животот е веќе бесудбинско парче кое лебди во просторот
Сега за мене и Боговите станаа смртници
А јас смртник без Богови
Сега го започнав крајот без крај
И прашања си поставувам
Со одговори кој не се одговори
За денес е доста мој ветришта
Не сум жеден за нови утра
Но сепак ако сакате дојдете повторно
Во мракот по мирисот на спомените ќе ме познаете.

Вечерва или во Мугрите

Вечерва или во мугрите мојата душа ќе замолчи
 Сенкиве лудо танцуваат во занес
 Оганот веќе згасна
 И последното жарче пепел се стори
 Некаде во мугрите
 Кога и третиот петел ќе запее
 Првото ветре ќе ја растури пепелта по пустинава
 Молкот господар горд ќе биде
 Со студенилото ќе галопира
 Незнам дали ќе тагува самотијата
 Или часовите празни од идната ноќ
 Крцкотот на штиците ќе го нема
 Залудно јатото врапчиња ќе цвркотат

Вечерва или во мугрите мојата душа ќе замолчи
 Некаде позади грамадата Маркова тропот јачи
 Бучи со рев злокобен
 Го оставам перово под стариот даб
 На гавранот му оставам само мисла
 Кога ќе видиш тажен скитник под крилото сокријго
 Кога ќе видиш очајник не го давај
 Кога веселиот ритам на вљубеното срце дотебе допри
 Ти во скутот негов оставиго
 Ова е перото на љубовта и на вљубен поет подаримуго
 Засушеното мастило љубовта ќе го стопи
 Стихови ќе створи,восхит нечиј ќе кради повторно

Вечерва мојата душа ќе замолчи
 Папсана е,преморена е,испокината е
 Нема сила збогум да ти каже.

Во тишинава знам

Смрта и јас
Седнавме да се одмориме

Јас од барањето
Таа од бегањето

Незнам кој зборуваше
Таа е со тебе од раѓање

Во тишинава знам е тука некаде
Околу,насекаде

Во воздухот,во водата,во земјата
Во каменот,само во желбата ја нема

Ќе ја проколнам
Ќе ја налутам,свер нека стане подивен

Лисјата паднаа,снегот се стопи,тревата се буди
Кажи,о така со занес твој
Време е да спиеш
Зелен покров и перунику три ќе имаш

Папсан
Без празен дамар останав
Ни копнеж нема во него
Погледот веќе не лута никаде
Кажи,о така со занес
Време е да спиеш

Птиците во сивилово не пеат веќе
Капките дожд во вирови не се собираат
Патеката зарем ја бришеш
Кажи,о така со занес
Време е да спиеш

Одчути ти
Дали со Ангели да летам
Или со демони да се борам

Можеби сум грешник голем
На карпа со ланци врзан нека бидам
Кажи,о така со занес
Време е да спиеш

Јас тагата ќе ти ја оставам
Сакаш семе од трева зелена претворија
Сакаш во темнина сокрија

Смрта и јас
Седнавме да се одмориме

Јас преморен
Легнувам на земја,на студенилото да се навикнам
Наречете ме
Утре
Или задутре
Само сеќавање

А тој....Самотникот

Удир гласот на Курвата во сидови и камења
 Сакајќи да го проколни самотникот во просторот
 И неговиот праг да го испогани повторно
 Хм
 Зарем не се увери дека неговите очи се поинакви
 Од сите други
 Нема зло таму
 И сеедно му е што и стивнува топлината во постелата
 И не копа во сеќавањата веќе за неа
 Утре
 Да токму неа утре ќе ја нарече
 Магла во која се сноват магиски огнови
 И коските веќе и стануваат безимени

А тој
 Самотникот
 Во суровата секојдневност на земјата ќе напише
 Небеше мое сонце,за сега пехарот за здравица да го кренам
 Ни пак месечина за која би пиел црно вино
 Повеќе личи да се каже дека беше
 Црна Птица на Проклетството
 Која Пород не ми даде
 Та сега Веригите на Животот се празни
 Но
 Од Небесните Судии не се плашам
 И таму,до четириесет дена ќе пеам за ѕвездите

Удир гласот на Курвата во сидови и камења
 Сакајќи да го проколни самотникот во просторот
 И неговиот праг да го испогани повторно
 Хм

Никогаш нема да дознаам

Судбината, чувствувам
 Започна на белата хартија да ги пишува
 Своите последни зборови
 Којзнае за ова дали беше тажна
 Но никогаш нема да дознаам
 Зошто
 Утрешниот ден нема да се обновува и оплодува
 Ете, гледам
 И Праинсконската свезда на небото е со мртов лач од сето ова
 И со трепер пробува да се ослободи од гниежот околу неа
 Незнам
 Дали некој идната недела
 Или идниот месец
 Ќе глаголи пламено
 За Паганите и нивните живи Огнови
 Или Богомилите, со своите небесни молитви
 Ни пак за Русалките со своите Магиски Песни
 Нема да кажам збогум
 Но сепак од пехарот ќе го испијам заборавениот здив
 Оставаќи вие да се насмевнете
 Додека мртвите клепки ја сопираат пловидата на облаците во зеницата

Воскликот на душата

Се загледав себеси во непрегледното пространство
 За окото тоа беше поле непрегледно со зеленило исполнето
 За душата тоа беше бескрајот недогледен
 Се загледав себеси и со времето трка започнав
 Од час во час погледот заморен стануваше
 Замор тоа беше тежок како идниот час
 Душата од радост само со восклик кажуваше
 Да не ја прекинувам врвката што се издолжуваше
 Да не го запирам летот во место

Се загледав себеси во непрегледното пространство
 Се загледав и со умор заминав на починка
 Очите задоволни беа
 Душата од радост само потскокнуваше
 И дадов уште едно ноќно премрежие
 Таа излет го нарече и не чекаше ни минута ете тука

Се препуштив на бесконечноста
 Течеше како река тивка
 Исполнета со милиони надежи и желби
 Исполнета со милиони бои и нијанси
 Кој сега гласови тивки беа

Се препуштив на бесконечноста
 Се додека воскликот и радоста ја слушав
 Душата ме водеше низ световите
 Ете бајки за многумина се
 Ете како сказни чудесни се прераскажани
 Од тие кои претходни се препуштија на бесконечноста

Рецензија

Премногу е ретко да се најде стил на пишување,каков што е стилот на Чернодримски,и нормално е да се очекува од автор како што е тој да создава дела со висока литературна вредност,честопати додека го читате,сваќате дека неговите напишани мисли уствари кажуваат сосем спротивното од тоа напишаното,и затоа да се пишува Рецензија за делата негови е вистински предизвик,,бидејќи со самото започнување на неговото читање,вие самите веќе влегувате во една своевидна авантура,која секогаш наликува на еден огромен хаос,да веќе во другиот стих или другата песна ве увери дека цврсто ги држи конците во рака,и токму тоа негово уверување,ве тера некако со некоја скриена магија,да продолжите понатаму.

Поезиата на Чернодримски,не се стреми кон добивање на облик во уметноста,повеќе би рекол дека се стреми кон создавање на задоволства на читателот.

Многумина после Чернодримски ќе пробаат да го копираат,но секогаш ќе останат да бидат тоа што се,бледи копии на оригиналот.

Читајќи го Чернодримски,честопати несвесно се селев во она време на Платон,па кога импресиите од присуството во платоновото време,и песните на Чернодримски,ги делеше честопати тенка граница,која понекогаш мислам дека и не постои,платоновит свет на идеи е пресликан во светот на стихови на Чернодримски.Пресликан е од едноставна причина,и Платон знаел,но и Чернодримски знае дека вратата на вечноста се отвара на само единствени и оригинални мисли кои никогаш претхдно не биле кажани,но мисли кои вредат да бидат забележани и запаметени.

Честопати и самиот Платон знаел да ги критикува квази поетите за својата врзаност за земјата, и немање на храброст да влезат во нереалноста каде општуваат уште стотици други светови,тие таканаречени поети ги нарекувал,само сенки во прашината,додека песните на Чернодримски неможе да се наречат дека се дело на некоја сенка,бидејќи инспиративниот занес е своевидно “возвишено лудило” и токму тоа лудило ги дели поетите и таканаречените поети кои се плашат да се одлепат од земјата.

Дека е така премногу јасно ни кажува во самата песна..Вистина е Нема граница..

Можеби и никогаш нема да дознаеме,дека
Нема,нема јасна граница помеѓу јавето и сонот
И барајќи ја таа граница,со малку загатливост

како спас од несупех
го бараме сонот да ни измисли засолниште безбедно.

Честопати Платон знаел да кажел за самите поети следново..

Функцијата на поетите не е да ја пренесуваат вистината,затоа што поетите се потчинети на инспиративното лудило,вистината треба да остане во посед на филозофијата,и токму тие треба да се занимаваат со вистината.

И Чернодримски,сето ова платоново мислење за самата вистина и самото поетско лудило го пренеува во стихови,кои на првиот миг се неразбирливи,и малку носат мистерија во себе,но кога по втор,или трет пат ќе ги препрочитате ќе видите самите дека не се така со мистерија,туку со многу вистина.

Сега сум малку љубопитен

Зошто постојано се насмевнувате со грч,и се плашите да ги извадите маските
Зарем соленоста која ви е налепена не ве скокотка по кожата
Ова не е сон,повеќе е заод на сите копнежи.пробајте и вие да се пробудите.

И самиот Чернодримски,водеќи се од старите трагачи по скриената вистина трага неуморно,во тоа трагање знае дека постојат повеќе светови,Светот на Идеата,Светот на Реалноста,и паралелните светови кои честопати само на негов начин ги отвара,влегува и го бара тоа по кое де дојден во тој свет.

Во некој свој таен занес

Тој

Ја ораше со стапалките Јужната планина
Небаре е Богочетец кој го бара сонцето во пурпурноста
Но повеќе беше воден од своите темни претчуства
Бараќи,пробуваше да го намали ако се може и ноќното небо
И се будеше со глас...морам да го најдам
Во такви мигови кучешките глутници му се потсмевале
И низ виежот му глаголеле
Отфрлиго бигорот,и подариги коските на земјата
И погледни во далечините
Кога месечината ќе го стори Дванаесетиот круг
Ти во Вечниот грев ќе го видиш Изгубеното Писмо.

Честопати во својот поетски занес,кога ги преминува границите на непознатото,самиот,кога ќе се врати од тие светови,и откако ќе раскаже за се,не се грижи за последиците од тоа што ќе го раскаже,не по тие кои прочитале,туку по него самиот ,што многумина кој несвесно ги обеспокоил,и каква казна ќе му одредат,не се грижи навистина

Толку

Уште половина час и црковните камбани ќе повикаат на будност
 Ноќта ми ти носела се и сешто кога ќе се разбуричка
 Музи небесни,кажав што кажав
 Вие сега Бесилка ако сакате направете,или глогов колец во срце забодетеми
 Или за ова матното сребро на месечината излејтего пред мене
 Но барем нема да ме прогонува по тесните сокаци

Знаеќи дека човековот недоверие секогаш се манифестира кон сето знаење кои не можат да го разберат,па тоа знаење го класифицираат во приказни,и токму затоа започнува да раскажува како приказна,а не како нешто што веќе е познато,но несфатливо..

Три метри под самиот свод на небото
 Започнува патот од кој нема враќање
 Сепак ќе ви раскажам за се како приказна за да поверувате
 Само Бог знае дека сето ова е вистина

Исконското,Кој Сум јас,на малку чуден начин го опишува,но и прашува,за да го добие одговорот,или да ја оплоди својата сопствена дилема.

Не бев роден Кобната Птица да ми чопка во утробата...нели
 Не бев роден да глаголам зборови на Чудотворец.....нели
 Не бев роден да носам кожа на пес самотник...нели
 Не бев роден да наследам Кобна реликвија во лик на жена...нели
 Не бев роден да глодам скаменети корки леб.....нели
 Не бев роден покрај понорници да спиам....нели

Кога кажав дека само на негов масториски начин знае да го посатвуи прашање,или д аја развлече дилемата до негоглед,да потоа одговорот на тоа прашање да го пронајдете во малку завитката форма во следните песни на прашањето Кој Сум Јас,прашање кое е одговорено,но сепак постои малку недореченост во самиот одговор,оставаќи се разбира простор за некој друг одговор во некоја друга песна..

Но ете
 Не било пишано,мирисот на годишните времиња да го мирисам
 Од вкусот на животот да се сладам
 Прозирниот двојник,да,тој со призрачен одраз
 Меѓу мртвите сидови се провлекува од сите страни
 Напати е со грч,и без насмевка
 Минуваќи ги патеките на безживотност низ лавиринтите на свеста
 Велми напати,божем ќе ме подучувал
 Ама кога ќе се вудвоса надве,лутица од очите блуе
 Знаам каква е иднината,но сепак ќе се одречеме од неа
 Таков е кога ломоти напразно
 Ќе ја оставиме само росата на клепките

Таа ќе се огласува напати за тебе.

И повторно ни нуди уште еден одговор на прашањето..

Легиите на Ангели, на Белите облаци за тебе пишуваат
 Вечен и во себе, и за себе, и во срцето ти зрее невидена сила
 Бог знае, зошто ткаеш без допир во светов, и зошто месечината ја заспиваш
 Времето за земна слава измина, свртисе кон светлината на небото
 Остави, божемни поети, нека глаголат празни зборови без никакво значење
 Незнаат за преданијата, и така бегаат од тагата во очите

Единствено што се наметна како вистинска дилема во целава стихозбирка е самиот
 наслов на Копиле на Судбината.. премногу смел наслов, во кој навистина завиткал
 безбројни вистини, да вистини кои не соодејствуваат со насловот, но сепак оставаат
 простор за понатамошни трагања..

Копиле, колку звучи грди, а колку тера на размислување, зошто понекогаш така лесно кога
 нешто неможеме да го разбереме, со уште поголема леснотија го отфрламе..

Овој

Показаа на мене, а вие молчевте во навечерината
 Мислеше дека е пеперутка која лета со лесен сон во времето
 Мислеше дека сончевиот цут е само занего
 Мислеше дека ехото од виуги нема да го фтаса
 Но објаснувањето е просто

Овој

Повторно покажаа кон мене, а вие и понатаму молчевте
 Кој во чељустата на мракот го најдовме
 И узнавме
 Тој е Копиле на Судбината

Копиле на Судбината е само уште еден од создадените светови кои можеме да ги
 видиме, да ги доживееме, и да барем малку го промениме погледот и кон животот, и кон
 светот, а најважно е од се толку лесно да не ги лепиме нашите етикети, на нешто кое
 неможеме веднаш да го видиме... со Копиле на Судбината Чернодримски не ви
 кажува, одважните со раката и продолжете понатаму, туку напраотив ви кажува, застанете
 сега малку на друг агол и погледнете ги сите работи поинаку.

Копиле на Судбината е повеќе метафора, која вистински би требало да биде Миленик на
 Музите.

Даре Трајкоски.

Кратка Биографија

Сјајот на свездата под која сум роден повеќе не трепери така силно во оваа мирна и тивка ноќ,сега само невидливите очи на судбината ме гледаат од далечините,бдееќе над секој миг нероден,но ете Јас низ моите сеќавања се прашувам,каде ли отидоа во таа Светлосна Река сите минати животи,знам некој ќе рече..размислуваш за утопијата наречена Вечен Живот..не..ќе ви кажам..низ сите минати денови,месеци,години само ја раскажувал

најубавата Балада за Бесмртната Душа, таа вистина која ме оплеменуваше,и ми подарува сила се до физичката смрт.

Напати кога одмолчував,моите соништа градеа мостови помеѓу сите желби и можности,одев,трагав,скитав,честопати на патеките каде што несмеев,и во тоа забрането,обичното го претворав во необично.

Па така

Додека се менуваа Еоните,го гледав мојот втиснат лик како се менува,менуваќи се ликот,се создаваа Напишаните Дела,тие Небесни Симфонии кои ми ги подари мојата Муза.Муза,која ме натера да ги поминам границите кои не им беа дозволени на смртниците.

Знам дека суптилно ме повлече и низ круговите на Данте,и ме натера да тагувам заедно со дождот на прагот каде што Јавето доаѓаше.

Напати бев принуден да ги купувам деновите,за да ја смирам разбрануваната тишина,тишина која се распрснуваше во секоја утринска пурпурност,и тогаш крадев од небото ситни златни зраци,ги пружав исто како дете дланките,и на секој заскитан облак го пишував нејзиното име,Музата,која ме Воздигна,но и ме турна во сите Бездни.

Ако некому му значат бројките тогаш 1964 е годината кога светлината се роди во моето срце,и блескаше се до последниот миг,некаде под Величенствената Маркова Грамада ,каде и сега во спокој под заштита на Месечината спие градот Прилеп.

Верувајтеми,несакам да бидам споменик на младоста,ја немам веќе мојата Муза Јана ,и храброста да отидам на нејзината хумка,но сепак припаѓаме на Бесконечноста,и таму во тие Бескрајни пространства ќе бидаме прегрнати со Антеријата на Љубовта.

А вам,вам,ви ги оставам сите напишани зборови,читајќи ги знам,ќе ги допрете сите невидливи светови,влегуваќи несвесно во вретеното на времето.

Стихозбирки

1.Арнаутска Жетва-2.Астра-3.Балканска Рапсодија-4.Бездомност-5.Ден Без Виделина,ноќ без Месечина-6.Дневникот на Еден Сонувач-7.Изгубени Мигови-8.Јавето Ако Некогаш Апстинира-9.Кај Си бе Другар-10.Како Станав Лита Сенка-11.Крилати Сни-12.Македонија и Сонцето-13.Мисловен Дневник-14.Мој Роде-15.Мозаик Од Мигови-16.Мртви Сенки на Мртва Стража-17.На Спилите им раскажувам-18.Носталгични Ноќи-19.Од Небиднина крај Јавето дојдов-20.Огнени Виори-21.Ова не е Мојот Лик-22.Пагански Стихови-23.Пелин вода-24.По Патеките на Орфеј-25.Прилепски Ехо-26.Шепотот на Скриениот Дамар-27.Скрбот како Утеха-28.Трагач по Илузии-29.Успони и Падови-30.Во Метежот на Чувствата-31.Заборавени Спомени-32.Мртов Бунтовник-33.Спомени Собрани во Ковчег-34.Големиот Летач-35.Апокалипсата на Мртвото Време-36.Добредојде во Мојот Свет-37.Месечеви Сонети-37.Мислите на Еден Ерегор-38.Смарагдни Записи-39.Осамени Монолози-40.Во Пукнатините на Времето-41.Скрбот како Утеха-42.Ликот на Болката-43.Еретик-44.Последните седум дена на Љубовта-45.Моите Проштални Шепоти-46.Копиле на Судбината 47.Помеѓу Тишината и Животот-48.Оставете ме барем да Сонувам-49.Кукла на Судбината 50.Фенерите на Мојата Душа

Поеми

1.Ангелски Шепотења(напишана заедно со Даница Петровска-Дани од Куманово и Славица Славкова од Битола) 2.Браќа по Мрак-3.Десете Балкански Проклетства-4.Катадневно Тркало-5.Монолог со Паметникот-6.Ново Утро-7.Паганска Ода-8.Катакомбите на Ужасот 9.Пад Без крај

Драми

1.и сега Шо-2.Нова Кожа.

Романи

1. Последна Молитва-2. Пред Портите на Љубовта-3. Затворија Пандорината Кутија-4. Кара Севда-5. Злокобна Вистина-6. Кафез-7. Приказни кои нетребало никогаш да бидат раскажани-8. Парче Душа-9. Ти Благодарам Месечино-10. Тајната на Нормандови-11. Првиот Ангел.

Монодрами

1. Ало Диоген на Линија.

Новела

1. Кога Животот беше Приказна. 2. Ноќта кога започна се

Збирки Раскази

1. Бразда-2. Неизвесни Патеки-3. Номад во Душата-4. Од Сонот до Јавето-5. Приказни од Малиот Сокак-6. Затворени Кругови-7. Молскавични Мигови-8. Шепотот на Вечноста-9. Битпазарска Хроника-10. Прошетка по Соништата. 11. Грутка Земја

Автобиографија

1. Апостолите на Ѓаволот.

Рецензија

Даре Трајкоски

Графички дизајн и изработка на Корицата

Александар Талески

Електронска Изработка на Стихозбирката

Веб Студио Вавилон

Стихозбирка

Никодин Чернодримски-Копиле на Судбината

Скопје 2016 година

CIP-Каталогизација на публикацијата

Национална и Унервезитетска Библиотека “Св Климент Охридски”-Скопје

Копиле на Судбината 2016 година 96 страни

ISBN-10 608-4778-07—0

ISBN-13 978-608-4778-07-3

EAN 9786084778073

